

څېرې او سندرې

د نړۍ شاعران

ژباړه : نجيب منلى

کابل ۱۴۰۰ هـ.ل

گیوم اپولینر – Guillaume Apollinaire

۱۹۱۸-۱۸۸۰

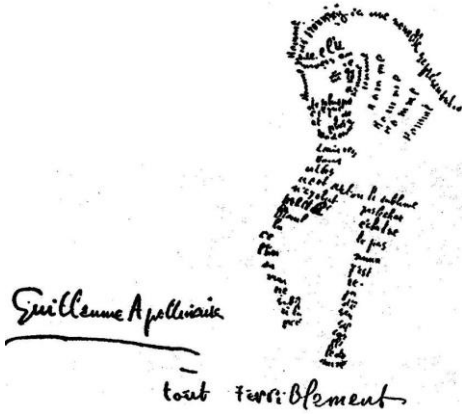
د فرانسې د شلمې پېړۍ یو تر ټولو مهم شاعر بلل شوی دی چې د شلمې پېړۍ د لومړیو کلونو د څو مهمو مکتبونو او سبکونو لکه کوبیسزم (Cubisme)، اورفیسزم (Orphisme) او سورریالیسم (Surréalisme) په سرلارو کې شمېرل کېږي. د کالیگرام (Calligramme) چې شعر د انځور په بڼه لیکل کېږي) په برخه کې یې هم هڅې د یادولو دي.

د سورریالیسم کلمه هم ده ایجاد کړې ده. د دې ادبي مکتب په تعریف کې وايي:

«کله چې انسان وغوښتل چې د تگ پېښې وکړي نو ارا به یې اختراع کړه چې له پښې سره هېڅ ورته والی نه لري. په دې توگه، پرته له دې چې په خپله هم پرې پوه شي، انسان سورریالیسم را منځ ته کړ.»

د کالیگرام بېلگې:

<p>اس</p> <p>Guillaume Apollinaire tout fierement</p>	<p>په تبغ وهلي کوتره:</p> <p>Douces figures poi^{gnardées} MIA Chères lèvres fleuries YETTE MAREYE ANNIE et toi MARIE où êtes- vous ô jeunes filles MAIS près d'un jet d'eau qui pleure et qui prie cette colombe s'extasie</p>
---	---

د میرابو پول¹

د میرابو د پله تر لاندې، سېن بهېږي

ورسره زموږه مینې

ایا په کار دي چې رایاد کړم

د غم پسې به خوشالي وه

شپه دې راشي، وخت دې پوره شي

ورځې تېرېږي، زه پاتې کېږم

لاسونه یو بل ته ورکړي، مخامخ یو

زموږ د لاسونو تر پله لاندې

د تلپاتې نظرونو

سترې څپې دي چې بهېږي

شپه دې راشي، وخت دې پوره شي

ورځې تېرېږي، زه پاتې کېږم

د دې اوبو غوندې مو مینه په تېرېدو ده

مینه ځي، درومي

ژوندون مو څومره په ورو تېرېږي

هیله مو څومره له شدت ډکې

شپه دې راشي، وخت دې پوره شي

ورځې تېرېږي، زه پاتې کېږم

ورځې تېرېږي، اونۍ تېرېږي

نه تېر وختونه نه تېرې مینې

بېرته راگرزي

د میرابو د پله تر لاندې سېن بهېږي

شپه دې راشي، وخت دې پوره شي

ورځې تېرېږي، زه پاتې کېږم

¹ په پاریس کې د سېن سیند له پاسه د یو پول نوم

Le Pont Mirabeau

Sous le pont Mirabeau coule la Seine
Et nos amours
Faut-il qu'il m'en souviene
La joie venait toujours après la peine
Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure
Les mains dans les mains restons face à face
Tandis que sous
Le pont de nos bras passe
Des éternels regards l'onde si lasse
Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure
L'amour s'en va comme cette eau courante
L'amour s'en va
Comme la vie est lente
Et comme l'Espérance est violente
Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure
Passent les jours et passent les semaines
Ni temps passé
Ni les amours reviennent
Sous le pont Mirabeau coule la Seine
Vienne la nuit sonne l'heure
Les jours s'en vont je demeure

لويي اراگون – Louis Aragon

۱۸۹۷ – ۱۹۸۲

لويي اراگون، فرانسوي شاعر، ناوليست، او سياستوال دی چې د شلمې پېړۍ فرانسوي ادبياتو کې يې هم په تخليقي برخه کې او هم د ادب د تيوري په برخه کې د پام وړ کار کړی دی.

په لومړي سر کې يې له اندرې بروتون (André Breton)، تريستان زارا (Tristan Tzara)، پول اېليوار (Paul Eluard) او فيليپ سوپو (Philippe Soupault) سره د پاریس د دادايي (Dadaïsme) کړۍ جوړه کړه، وروسته يې د سوررياليسم (Surréalisme) د ادبي مکتب په رامنځ ته کولو کې مهم نقش ولوباوه او په ۱۹۳۱ کې يې سوسياليستي رياليسم ته مخه

کړه.

د دويمې نړۍ والې جگړې پر مهال د فرانسې د مقاومت فعال غړی و او د فرانسې د مقاومت د ادبياتو په وده او پراختيا کې يې د سرلاري نقش درلود.

له خپلې مېرمنې اېلزا تريولي (Elsa Triolet) سره يې د جوايي ناولونو يوه لړۍ هم خپره کړې ده.

بې له تا نه به زه څه وم؟

که راغلي راته نه وای، بې له تا نه به زه څه وم
زه به څه وم؟ په ځنگله کې به یو زړه، په خوب ویده وای
دساعت پر مخ ولاړه یوه ستنه
بې له تا نه به زه څه وم؟ زه به هسې یو تش زوړ وم.
د انسان د ژوند خبرې ما له تا نه دي زده کړې
زه نړۍ ته نور د تا له سترگو گورم،
ما هر څه له تا زده کړي: له چينې نه اوبه څرنگه خنبل کېږي
لاروی چې پر لار ځي سندرې وايي، پسې څنگه تکرارېږي
ما هر څه له تا زده کړي، ان د زړه تر رېږدېدلو
څه چې یمه، ما هر څه له تا زده کړي
چې غرمه کې رڼا ورځ وي او اسمان هم شین کېدای شي
چې ښادي د دوکانونو څراغ نه دی
د دې عصر په دوزخ کې تا له لاسه ونيولم
دې دوزخ کې چې انسان ته دوه په دوه اوسېدل نه زده
د نېکمرغه عاشق غوندې، تا له لاسه و نیولم.
له ښادۍ نه چې غږېږي، د هغوی سترگو کې غم وي
بل څه نه دي، بس د مړې هیلې سلگۍ ده
ربابي لاس کې شلېدلی تار نیولی!
خو بیا هم زه درته وایم، ښادي شته ده
له خوبونو نه د باندې او له ورېځو نه رانېکته!
ځمکې، ځمکې راشه گوره، د ښادۍ ورک ساحلونه

Que serais-je sans toi

Que serais-je sans toi qui vins à ma rencontre
Que serais-je sans toi qu'un cœur au bois dormant
Que cette heure arrêtée au cadran de la montre
Que serais-je sans toi que ce balbutiement

J'ai tout appris de toi sur les choses humaines
Et j'ai vu désormais le monde à ta façon
J'ai tout appris de toi comme on boit aux fontaines
Comme on lit dans le ciel les étoiles lointaines
Comme au passant qui chante on reprend sa chanson
J'ai tout appris de toi jusqu'au sens du frisson

J'ai tout appris de toi pour ce qui me concerne
Qu'il fait jour à midi qu'un ciel peut être bleu
Que le bonheur n'est pas un quinquet de taverne
Tu m'as pris par la main dans cet enfer moderne
Où l'homme ne sait plus ce que c'est qu'être deux
Tu m'as pris par la main comme un amant heureux
Qui parle de bonheur a souvent les yeux tristes
N'est-ce pas un sanglot de la déconvenue
Une corde brisée aux doigts du guitariste
Et pourtant je vous dis que le bonheur existe
Ailleurs que dans le rêve ailleurs que dans les nues
Terre terre voici ses rades inconnues

د مینې کم ټکي

د مینې ټکي دومره کم دي
چې سر تر پایه پرې درېږم
ځکه جملې سره رانگارم.
را ته ویل دومره ترخه شي
لکه غنم چې په لرونو رېبل کېږي
د مینې ټکي دومره کم دي
چې سر تر پایه ټول یو شک شم
چې اظهار شوې مینه څه ده؟
زه د واټونو دروېزگر یم
هیڅوک زما سندرې ناورې
د مینې کم ټکي تر غوږو نه رسېږي
د مینې ټکي دومره کم دي
ټول دي یو بل ته سره ورته
ځکه مین واړه یو رنگ دي
ځکه شعرونه ټول یو شان دي
چې مینه وایم رنگ مې سور شي
په دې د زړه سوډه نه کېږي
د مینې ټکي دومره کم دي
چې نه پوهېږم چې څه وکړم
د ورېځو سپینتې راخوږې کړئ
د جنت او د دوزخ کیسې ته گوره
مرگ او ژوندون ورته یو شان دي
او دغه زموږ خبرې واړه
ویشتل شوې څو مرغۍ دي

Du peu de mots d'aimer

Du peu de mots d'aimer j'ai peine
Qui fait que la phrase me faut
Je ne sais rien voir que mes veines
Et m'est la parole inhumaine
Comme blessé le blé la faux

Du peu de mots d'aimer j'ai doute
De ce qu'est l'amour exprimé
Je suis le mendiant des routes
Personne ma chanson n'écoute
N'entend le peu de mots d'aimer

Du peu de mots toujours les mêmes
Qui font semblables les amants
Et plus encore les poèmes
A rougir de dire je t'aime
Comment se contenter comment

Du peu de mots d'aimer que faire
Battez les cartes des nuées
Le jeu du ciel ou de l'enfer
A vivre ou mourir ne diffère
Les mots sont des oiseaux tués

محمد کمال الشناوی – Mohammad Kamal El-Shennawi

۱۹۲۱-۲۰۱۱

مصری سینماگر، دتلویزیون او سینما لوبغاړی او شاعر.²

² شعر د فرید الاطرش د یوې سندرې له مخې له عربي څخه ژباړل شوی. د عربي متن په پوهېدو کې راسره بناغلي الله نور سپلاډ مرسته کړې.

د زېږېدو ورځ

ای زما د زېږېدو کړلې ورځې بیا هم راغلې
ماشومتوب مې را نه تللی
سپین وېښته مې پر سر ښکاري
خو ای کاش چې ای زما د زېږېدو کړلې ورځې
تا پسي بل سبا نه وای
کاش چې زه د ژوند صحنې ته
له ازله داخل نه وای!
ژوند مې وکړ خو پوه نه شوم
چې دا هم گوندې ژوندون و
کاش چې زه هم له ازله
تش یو روح وای پاتې شوی.
بې ځوانی د عمر شپې وې،
دې ژوندون کې سپرلی نه و.
محبت په درد اخلم
که یې څوک راباندې پلوري
زه یو وهم، یو سراب یم.

يوم مولدى

عُدت يا يوم مولدي
عُدت يا أيها الشقي
الصبا ضاع من يدي
و غزا الشيب مفرقي
ليت يا يوم مولدي
كنتَ يوما بلا غد
ليت أني من الأزل
لم أعش هذه الحياة
عشتُ فيها و لم أزل
جاهلا أنها حياة
ليت أني من الأزل
كنتَ روحا و لم أزل
أنا عمر بلا شباب
و حياة بلا ربيع
أشتري الحب بالعذاب
أشتري فمن يبيع
أنا وهم
أنا سراب

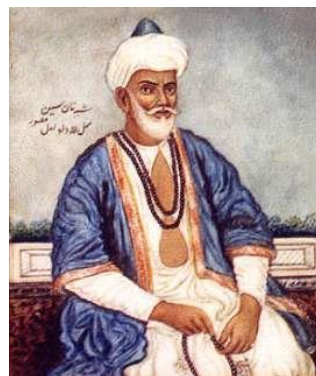
امير خسرو دهلوی

۱۲۵۳-۱۳۲۵

ابوالحسن یمین الدین خسرو چې په خسرو دهلوي مشهور دی د هند له سترو پارسي ژبیو شاعرانو دی.

امیرخسرو، چې اصل یې د بلخ دی، د خواجه نظام الدین اولیا له مریدانو څخه و. په تصوف کې یې لوی لاس درلود.

په هندي موسیقي کې د «غزل» بنسټگر بلل کېږي. د قوالي نسبت هم ده ته کېږي او د موسیقي د آلاتو په ایجاد کې یې هم د پام وړ کار کړی دي.

څه ښه زېږی په ما وشو چا وې ته راځې نگاره
زما سر دې ترې قربان شي چې راځې په کومه لاره

سا مې شونډوته راغلې، یاره راشه چې ژوندی شم
چې زه مړ شم وایه وایه چې راځې د څه له پاره

په دې رنگ به دې پرې نه ږدي، محبت کې جاذبې شته
جنازې ته که را نه غلې هم به راشې تر مزاره

د سارا ټولو هوسيو سر د عجز په تیره اېښی
بس ددې په انتظار کې چې به ښکارته راشې یاره

چې یو ځلې په ما راغلې دین او زړه دې رانه یوړل
لا به څه شي که په دې شان راته راشې دوه درې واړه

خبرم رسیده امشب که نگار خو اهی آمد
سرمن فدای راهی که سوار خو اهی آمد

به لبم رسیده جانم، تو بیا که زنده مانم
پس از آنکه من نمانم به چه کار خو اهی آمد

کششی که عشق دارد نگذاردت بدینسان
به جنازه گرنیایی به مزار خو اهی آمد

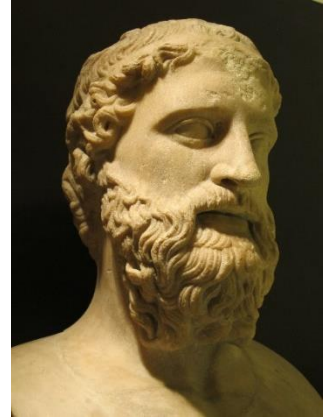
همه آهوان صحرا سر خو د نهاده بر کف
بامید آنکه روزی به شکار خو اهی آمد

به یک آمدن ربودی دل ودین و جان خسرو
چه شود اگر بدینسان دو سه بار خو اهی آمد

اناڪربون – Anacreon

۵۵۰ ق.م – ۴۶۴ ق.م

د پخواني يونان شاعر چې د خپل هنر ډېره برخه يې د مينې د بانډار شاعرۍ ته ځانگړې کړې ده. په پخواني يوناني ادب کې «اناڪربوني شاعري» هغ شعر ته ويل کېږي چې له ذوقي (غیر جدي) مسایلو سره کار لري (لکه مينه، ساز او شراب). اناڪربوني سبک په خپل ظرافت او ساده گۍ پېژندل کېږي. اناڪربوني سبک خپل خاص وزنونه لري چې په راوړسته پېړيو کې يې په يونان او روم کې ډېر پلويان وموندل. اناڪربون په شعر کې افراط نه خوښوي («زه مينه کوم او مينه نه کوم، زه لېونی يم او لېونی نه يم»)

طبيعت ورکړل غوايانو ته ښکرونه
او اسانو ته سمونه
و سويانو يې چالاکې پښې ورکړې
د زمريو برخه خوله، تېره غاښونه
د ماهيانو په نصيب شول شهپرونه
او مرغانو ته يې ورکړلې وزرې
نارينه وو ته غټ زړه او کلک هوډونه
نور نو ښځو لره هېڅ هم پاتې نه شول
نو چې ښځو ته به څه وي ورکړل شوي؟
دا ښکلا ده
چې تر سپره هم ځواکمنه
او لا کله تر نېزو ده
ښکلې ښځه ده برلاسي
پر فولادو او اورونو

³ د الکساندر مشار (ALEXANDRE MACHARD) او لوکونت دو ليل ([Leconte de Lisle](#)) د فرانسوي ژباړو له مخې

ΑΛΛΟ ΕΡΩΤΙΚΟΝ. (Β. 24.)

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὄπλας ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
5 τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
10 ἀντ' ἀσπίδων ἀπασᾶν,
ἀντ' ἐγγέων ἀπάντων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλὴ τις οὔσα.

ناديا انجمن

۲۰۰۵-۱۹۸۰

ناديا انجمن د افغانستان د دري ژبې شاعره ده. په هرات کې زېږېدلې. د طالبانو د واک پر مهال يې خصوصي زده کړې وکړې او وروسته يې د هرات پوهنتون د ادبياتو پوهنځی ولوست. په ۲۰۰۴ کال کې يې لومړی شعري ټولگه «گل دودی» چاپ شوه. د کورني تاوتریخوالي له امله د ۲۰۰۵ کال د نومبر پر پينځمه ووتل شوه.

تېښته

زموږ زړونه ستړي شوي
له دردونو، ناچارو
موږ ورک شوي يو په خاورو، په تيارو کې
خو روان يو، بيا راتله زموږه نه شته
ښه چې وتښتو له دغو
ابته، تشو خبرو
د جنت د باغ مرغۍ يو
د دنيا په لومه نښتې
بې گناه په دغو خيرو کې يو پاتې
هر هر چا مو پر وزرو غشي وارکړل
نور نو وس د خوابدۍ راپاتې نه دی
دا دنيا موږ ته زندان و موږ ترلې په قلفونو
ښه چې خلاص شو مريي توب نه
نور مو نشته خوشې هڅو سره مينه
زموږ زړونه ستړي شوي
له دردونو، ناچارو

فرار

خسه شد دل‌هاي ما از دردها، بيچارگي‌ها
گم شدیم آخر میان خاک‌ها در تيرگي‌ها

مي‌رويم اين بار و ما را نيست برگشتي دوباره
اي خوشا بگريختن از دست اين بيهودگي‌ها

مرغي از باغ ارم بوديم اندر دام گيتي
بي‌گنه مانديم در دامان اين آلودگي‌ها

هر کسي آزد با تيري پر کوتاه ما را
بار ديگر نيست ما را تاب اين آزدگي‌ها

دهر زندان بود و ما در بند قفل آهنينش
اي خوشا بر ما که رستيم از حصار بند گي‌ها

در تپش‌هاي مداوم نيست ديگر اشتياقي
خسته شد دل‌هاي ما از دردها بيچارگي‌ها

اسد 1379

ماتبدل

خومره ساده خومره ريښتيني،
په غورېدلو دې باور و،
ته د خپل صبر کور کې
په انتظار کېښناستي
که پسرلی را نغی
بيا هم د خيال وړمو کې
ستا خولې موسکا کوله
تا به سبا ته کتل
خو پسرلی په تا کې و نه غورېد
بخت دې له تا سره ياري و نه کړه
ته چې مينه شوې ظالې سيلی
ستا د اميد گلونه ورژول
غوتی و نه سپړل شوې
خانگې دې ماتې شولې

شکست

چه صادقانه، چه ساده

تو با یقین به شکفتن

درون حجره‌ی صبرت به انتظار نشستی

اگر بهار نیامد

تو با نسیم خیالت

لبی به خنده گشودی

و دل به آتیه بست

ولی دریغ که هرگز

بهار در تو نجوشید

و بخت با تو نخندید

و تا به عشق رسیدی

بلای ظالم توفان

گل امید ترا چید و

ناشکفته شکستی

اسد 1380

چې...۰۰۰

د تا سترگو کې چې غم وي
راته ښکاري چې په ما کې
يو څه شته دی چې ماتېږي
او چې ته د زړه له تله
کله مړاوی شې ، خپه شې
زړه مې ولوبېږي ، کنگل شم
بيا چې راوگورې ، بې حاله شمه
اوبه اوبه شم ورته

سبا په شپه کې

ما لتولی یې، تر زر وارو ډبر
او په هر وار لتون مې
د تیرو بند مات کړی
تا پسې ډبره گرزبدلی یم، تر زر وارو ډبر
خو چې هر وارې گرزبدلې یمه
دا مې زده کړې چې موندای دې نه شم
له ما نه لېرې یې ته، ډبر لېرې یې
خو ستا جلوی، لکه باران نه مخکې پرک د برېښنا
زما په شعر کې رابنکاره شی کله
کله دې وینمه د تورو کارخانه کې چې رڼاوې اوږې
د یو الهام په لاسو،
خو بیا پوهېږم چې الهام نه شته رڼا نه شته ده
زه هر ماښام له سپوږمۍ
د تا پوښتنه کوم
هغه حال وایي راته
خو نه پوهېږم چې مطلب یې څه دی
تش په خبرو کې یې
د حیرت خوږ اورمه
تا به لا هم لتوم
تا به لا گورمه او مومه به دې
او زه به هره شپه
سبا په شپه کې لرم

فردا در شب

تُرا جُستم، هزاران بار
و در هر بار جُستن، سد سنگی را شکستم
تُرا گشتم هزاران بار
پس از هر بار گشتن یافتم این را که
نایابی

تو دوری دور، اما جلوه‌هایت
چونان رعد ناپایی که در آغاز باران‌ها پدید آید
در اقلیم شعر من به دید آیند

گهی در کارگاه واژه‌ها می‌بینمت
نوری
که با دستانی از الهام، می‌بافی و می‌پیچی
ولی ناگاه می‌دانم که الهامی نمی‌بینم و
نوری نیست

تُرا هر شب من از مهتاب می‌پرسم
جوابم می‌دهد اما نمی‌دانم چه می‌گوید
فقط حس می‌کنم لحن کلامش حیرتی دارد
تُرا من باز خواهم جست، خواهم گشت و خواهم یافت
تُرا امشب میان آسمان واژه‌ها تفسیر خواهم کرد
و من آنگاه

تا هر گاه

فردا را به شب دارم

ثور 1380

بې رنگه

مه كوه خواري د زړه كوليونه خلاصېداى نه شي
ستا د ارزوگانو پيكره هم سازېداى نه شي
ستا د لوربينو خزانې دي ډېرې، ډېرې دي
دې واړه كالبوت كې دا هېڅكله ځايېداى نه شي
مخې ته مو لاره څنگ په څنگ دوه سمې كرښې دي
څكه خو له ما او تا نه مونږه جوړېداى نه شي
خط و خال مې خوشې را ته مه ستايه پتنگ چې هم
وسوزي وزرونه نور نو بيا ښكلي كېداى نه شي
زيرې د پسرلي د راتلو ما باندي په كار نه دى
سروه چې سرکپ شي نو ره پورته لوړېداى نه شي
ته به مسيحا يې خو پرما گوره سا پو نه كړې
دې زړه كې چې داغ دى ستا په دم هم رغېداى نه شي
زه د ژوندانه پر كتاب ت، بې رنگه ټكى يم
داسې كارې توري په هيچي روانېداى نه شي
پرېرډه چې نالوستې نا اشنا همداسې ومري نور
دا ټكي سپېره دي په دې هيڅوك پوهېداى نه شي

کمرنگ-ترین / نادیا انجمن

آزار مکش! قفل دلم واشدنی نیست
تندیس تمنای تو پیدا شدنی نیست
گنجینه-ی لطف تو بزرگ است بزرگ است
در پیکره-ی کوچک من جاشدنی نیست
راهی که فراروست دو خط متوازیست
یعنی که حدیث من و تو ماشدنی نیست
توصیف مکن از خط و خالم، مفرییم
پروانه-ی پرسوخته، زیاشدنی نیست
بیخود مده امید بلندم به بهاران
سروی که کمر بر شده، بالا شدنی نیست
شاید تو مسیحا شده ای، لیک مزن دم
دردی که دلم راست، مداوا شدنی نیست
کمرنگ-ترین واژه دیوان حیاتم
در خط کج و ریز، که خواناشدنی نیست
بگذار که ناخوانده و بیگانه بمیرد
این واژه نفرین شده معناشدنی نیست

اسد 1381

جوسپي اونگاريتي - Giuseppe Ungaretti

۱۸۸۸ - ۱۹۷۰

ايتالوي شاعر دی. پلار يې د سويس د کانال په جوړولو کې کار کاوه، نو دی په اسکندريه کې زېږېدلی او لوی شوی. په پاریس کې يې زده کړې کړې دي. په ۱۹۱۴ کې چې لومړۍ نړۍ واله جگړه پيل شوه عسکرۍ ته يې مخه کړه. په شعر کې يې نوې تجربې کړې دي چې د شعري صنعتونو نه کارول يې يوه ځانگړتيا ده.⁴

⁴ دا شعر يې له ايتالوي څخه ژباړل شوی دی. د ايتالوي متن په پوهېدو کې مې د Matilda Colarossi له انگرېزي ژباړې کار اخيستی

عسڪر

مور داسي ٺڪارو
لڪه د مني پر وخت
پر خانگو باندي
د ونوپاني

soldati

Si sta come

d'autunno

sugli alberi

le foglie

پول اېلېوار Paul Eluard

۱۸۹۵ - ۱۹۵۲

اوژن گرندل (Eugène Grindel) چې د فرانسې په ادبياتو کې په پرل اېلېوار مشهور دی لومړی له دادایسم () سره یو ځای شو او بیا د سورریالسم () د مکتب یو خورا فعال غړی شو. د فرانسې د کمونست ګوند په څنګ کې یې یو نوی ادبي خوزښت را منځ ته کړ.

د نورو سورریالستانو په څېر د ژبې په اوتوماتیکې کارونې اکتفا نه کوي، هڅه کوي چې د کلماتو او انځورونو تر منځ هغه پټه اړیکه جوته کړي چې ساده منطق یې نه شي موندلای. دی وايي «ځمکه د مالتي غوندې شنه ده». د ده په وینا، شاعر ته، هغه چا ته چې د لیدلو سترګې لري، هر څه شوني دي. چې د فکر له ټولو محدودیتونو ځان خلاص کړو نو مطلقې ښکلا ته رسېدای شو.

اسماني رنگه ڄمڪه

دا ڄمڪه شنه ده، اسماني شنه ده

لڪه مالتھه ده

غلطي نه شته

توري هپڄڪله دروغحن نه دي

هغوي نور تاسي

لره سنڊري

راوڙلاي نه شي

اوس دي مچڪي

خپل غر ڪري پورته

سره دي يو ڪري

جنون او مينه

د هغي خوله هم

د لاس چله ده

د هغي ختي

ته وا برنده

مهرياني ده

موچي زرغوني

لڪه د گلو

سره غور ڀري

سهار پر غاڙه راڄڙولي

د ڄو ڪريو رنگين امبل دي

وزري زانگي

په پانو پوري

له تاسره دي

بنادي لريني

دا ڄومره لمر چي

پر ڄمڪه خپور دي

ستا د ښکلاوو
لارې پرې فرش دي

La terre est bleue

La terre est bleue comme une orange
Jamais une erreur les mots ne mentent pas
Ils ne vous donnent plus à chanter
Au tour des baisers de s'entendre
Les fous et les amours
Elle sa bouche d'alliance
Tous les secrets tous les sourires
Et quels vêtements d'indulgence
À la croire toute nue.
Les guêpes fleurissent vert
L'aube se passe autour du cou
Un collier de fenêtres
Des ailes couvrent les feuilles
Tu as toutes les joies solaires
Tout le soleil sur la terre
Sur les chemins de ta beauté

ازادي⁵

د مکتب پر کتابچو مې،
پر مېزونو او په ونو،
پر رېگونو او پر واورو
باندي ستا نوم ليکمه
پر ټولو پاڼو چې مې لوستې،
پر سپينو پاڼو او پر تيرو،
پر ايرو، وينو، کاغذونو
باندي ستا نوم ليکمه
پر دې زرينو انځورونو،
د جنگياليو پر ټوپکو،
د واکمنانو پر خو لونو
باندي ستا نوم ليکمه
پر ځنگلونو او دښتونو،
په چينارونو کې پر څالو،
د کوچني والي پر انځيو
باندي ستا نوم ليکمه
د تورې شومې پر ښکلاوو،
د رڼا ورځ پر شتمنيو،
د کال پر مياشتو، پر فصلونو
باندي ستا نوم ليکمه
هسک کې د وربځو پر ريتارو،
پر اوږن لمر غوندي ډنډونو،
د کاربزه پر سپينو وړانگو
باندي ستا نوم ليکمه

5 اېلبوار دا شعر هغه مهال ليکلی چې پاریس د نازي المان له لوري اشغال شوی و. د شعر کمال په دې کې دی چې د نازيانو د سانسور ډلې چې د فرانسې ټول مطبوعات په دقت سره کنټرولول داسې فکر وکړ چې گوندې دا هم يو ساده د مينې شعر دی او د پاریس په يوه مهمه ورځپاڼه کې يې د چاپ اجازه ورکړه.

د شعر ژباړه د پاریس د ختيزو ژبو او مدنيتونو د ملي انستتوت د پښتو څانگې د تدريس په چوکاټ کې شوې ده. ښاغلي ژولين ماش (Julien Mache) په کې ونډه اخيستې.

د سباوون پر نسيمونو،
پر بېريو، دريابونو،
پر دې مستو دنگو غرونو
باندي ستا نوم ليکمه
د سپينو وريخو پر ځگونو،
د ترمې تالندي خو لو کې
د بې مزې باران پر څاڅکو
باندي ستا نوم ليکمه
پر ناڅاپي شاني هېندارو،
پر منتظرو پستو شونډو،
لا د سکوت پر هسکو څوکو
باندي ستا نوم ليکمه
په خپلې ږنگې سرپنا کې،
پر نړېدلو کلاگانو،
د خو اشيني پر دېوالونو
باندي ستا نوم ليکمه
پر دې بې شوقه بېلتونونو،
پر لوڅ لغړ يوازې والي،
د مرگ پر لوري پر پورپو
باندي ستا نوم ليکمه
د رنځورۍ پر ختمېدلو،
د خطرو پر ورکېدلو،
پر دې هېرجنو امېدونو
باندي ستا نوم ليکمه
د يوه تش ټکي په مرسته،
له سره ژوند شرو کومه
زه بې پيدا کړم ستا موندو ته،
ستا د نامه و اخيستو ته:
ازادۍ

Liberté

Sur mes cahiers d'écolier
Sur mon pupitre et les arbres
Sur le sable sur la neige
J'écris ton nom

Sur les pages lues
Sur toutes les pages blanches
Pierre sang papier ou cendre
J'écris ton nom

Sur les images dorées
Sur les armes des guerriers
Sur la couronne des rois
J'écris ton nom

Sur la jungle et le désert
Sur les nids sur les genêts
Sur l'écho de mon enfance
J'écris ton nom

Sur les merveilles des nuits
Sur le pain blanc des journées
Sur les saisons fiancées
J'écris ton nom
Sur tous mes chiffons d'azur
Sur l'étang soleil moisi
Sur le lac lune vivante

J'écris ton nom

Sur les champs sur l'horizon

Sur les ailes des oiseaux

Et sur le moulin des ombres

J'écris ton nom

Sur chaque bouffée d'aurore

Sur la mer sur les bateaux

Sur la montagne démente

J'écris ton nom

Sur la mousse des nuages

Sur les sueurs de l'orage

Sur la pluie épaisse et fade

J'écris ton nom

Sur les formes scintillantes

Sur les cloches des couleurs

Sur la vérité physique

J'écris ton nom Sur les sentiers éveillés

Sur les routes déployées

Sur les places qui débordent

J'écris ton nom

Sur la lampe qui s'allume

Sur la lampe qui s'éteint

Sur mes raisons réunies

J'écris ton nom

Sur le fruit coupé en deux
Du miroir et de ma chambre
Sur mon lit coquille vide
J'écris ton nom

Sur mon chien gourmand et tendre
Sur ses oreilles dressées
Sur sa patte maladroite
J'écris ton nom

Sur le tremplin de ma porte
Sur les objets familiers
Sur le flot du feu béni
J'écris ton nom

Sur toute chair accordée
Sur le front de mes amis
Sur chaque main qui se tend
J'écris ton nom

Sur la vitre des surprises
Sur les lèvres attendries
Bien au-dessus du silence
J'écris ton nom

Sur mes refuges détruits
Sur mes phares écroulés
Sur les murs de mon ennui
J'écris ton nom

Sur l'absence sans désir
Sur la solitude nue
Sur les marches de la mort
J'écris ton nom

Sur la santé revenue
Sur le risque disparu
Sur l'espoir sans souvenir
J'écris ton nom

Et par le pouvoir d'un mot
Je recommence ma vie
Je suis né pour te connaître
Pour te nommer

LIBERTE

ماخوو باشو - Matsuu Basho

۱۶۹۴ - ۱۶۴۴

جاپانی شاعر دی چې د هایکو⁶ له څلورو سترو استادانو دی (باشو Bashō ، بوسون Buson ، ایسا Issa او شیکي Shiki) .

اصل نوم یې ماخوو کینساکو و **Matsuo Kinsaku**.
باشو د یو نوي سبک بنسټ ایښی چې په څلورو ټکو کې خلاصه کېږي:
• سابي (*sabi*) د ساده گۍ لټون او دا درک چې وخت هر څه بدلوي،

- شیوري (*shiori*) د شعر هغه تداعي شوي مفاهیم دي چې په واضح ډول نه بیانېږي،
- هوسومي (*hosomi*) د ساده او خوارو شیانو سره مینه او د ښکلا موندل
- کارومي (*karumi*) طنز چې جدیت او دروندوالی راکموي.

6 شعرونه د فرانسوي ژباړې له مخې پښتو شوي دي

زور ڏند
يوه چونگينه توپ وهى
اوبه پرق كوي
#####

زه له تازه هوا
ځان ته جونگره جوړوم
پريشاني مې وړي
####

د څيمڅار په غږ کې
څه نه شته چې دې پوه کړي
سا يې خبري
#####

په مني کې پر دې لاره
تیاره خپرېږي
زه یوازې روان یم

يوسف بدروس

۱۹۸۷-۱۹۰۹

مصری شاعر او موسیقی غږوونکی⁷

⁷ شعر د فرید الاطرش د یوې سندرې له مخې له عربي څخه ژباړل شوی. د عربي متن په پوهېدو کې راسره بناغلي الله نور سېلاب مرسته کړې.

انځور هم د فرید الاطرش دی

د هغې په خوا کې يو درنگ

د هغې په خوا کې يو درنگ
د ژوندون خوره ارزو ده
زړه نه هېر د ژړا چل شي
لا هم مينه کې خورېږي
ته نو ولې غم ته گورې
چې خوښۍ درباندي اوري
لنډ ساعت دی ژر يې خپل کړه
لا د گل تر عمره کم دی
دغه وخت غنيمت بوله
درد او غم دې دواړه هېر کړه
د بنمني او ناخواني دي
د رنځونو مورکۍ دي
که چا هېر کړې ژر يې هېرکړه
د جفا پروا يې مه کړه
يوه ځي، بله به راشي
ستا زړگۍ به بيا مشغول کړي

ساعه بقرب الحبيب

ساعة بقرب الحبيب
أحلى أمل في الحياة
ينسى الفؤاد النحيب
ويشكي حبه وهواه
ساعة ... ساعة
ساعة بقرب الحبيب

ليه تفكر في الهموم 0
انت في ساعة النعيم
اغتنم فرصة صفاك
وانسى همك وقساه
وان كان شقاك من الغرام
من الجفا والخصام
اللي نسيك انساه
ولا ييهمك جفاه
ياما غيره رح تلقاه
وتهنّي قلبك معاه ؟

شارلوت برونټي – Charlotte Bronte

۱۸۵۵-۱۸۱۶

انگلیسی شاعره او لیکواله چې که څه هم له غریبې کورنۍ وه، د کمبریج د پوهنتون تر کچې یې زده کړې وکړې. په ماشومتوب کې د مور او دوو خويندو له مړینې او د ژوند له نورو ستونزو سره مخ شوه خو بیا یې هم په انگلیسي ادبیاتو کې د نړۍ په کچه شهرت وموند. د هغې ناول «جین آیر» (*Jane Eyre*) د نړۍ په کلاسیکو آثارو کې شمېرل کېږي او څو وارې د سینما پر پرده هم راغلی.

جدایی

ژړاگانې په کار نه دي
که څه هم واړه بېلېږو، رغښت نه شته
داسې څه شته چې یو بل سره په زړه کې
پرې یادونه ساتل کېږي
داسې څه شته چې جرنگړه بلل کېږي
چې په خپلو خیالونو یې تل پالو
په جرأت او په مېړانه دې دنیا ته
وايي ویې کړه چې څومره بد کواى شې
پرې به نه ږدو چې دهغې لېونتوب مو زړه غمجن کړي
مور به دې لېونوبو ته چې راځي، هرکلی وایو
هره ورځ به زموږ کور ته
د خندا پر مخ ور خلاص وي
چې له هر ملگري، هر ووروره جلا شو
چې ترې ولاړ شو، لېرې لېرې.
یو او بل به مو په یاد وي
لا تر وړاندې هم لږ غوره
ترموږ پورته چې د ویاړ څه نخښې شته دي
یامو پښو لاندې چې څومره ښایست ښکاري
مور به خپلو مینانو سره یو شو
او تر مرگه به پرې گران یو
په ماښام کې که قضا نه
گوښي ناست وو د اور خوا ته
نو یو زړه چې بل کوم زړه ته نېرېدې کړي
د سندرو هر ځواب به وي سندره
هغه ولونه چې زنجیر کې مو بند ساتي، ما به مات کړو
د ادم د بچي لاس دی چې بندونه یې جوړ کړي
هغه ځای کې مو بند ساتي

چې هر يو په کې ډارېږو
نو ژړا هېڅ په کار نه ده
روح مو ټول له مينې ډک کړئ
دې خبره کې هېڅ کله شک و نه کړئ
چې سبا د نن هر غم ته سوکالي ده

Parting

THERE'S no use in weeping,
Though we are condemned to part:
There's such a thing as keeping
A remembrance in one's heart:
There's such a thing as dwelling
On the thought ourselves have nurs'd,
And with scorn and courage telling
The world to do its worst.
We'll not let its follies grieve us,
We'll just take them as they come;
And then every day will leave us
A merry laugh for home.
When we've left each friend and brother,
When we're parted wide and far,
We will think of one another,
As even better than we are.
Every glorious sight above us,
Every pleasant sight beneath,
We'll connect with those that love us,
Whom we truly love till death !
In the evening, when we're sitting
By the fire perchance alone,
Then shall heart with warm heart meeting,
Give responsive tone for tone.
We can burst the bonds which chain us,
Which cold human hands have wrought ,

And where none shall dare restrain us

We can meet again, in thought.

So there's no use in weeping,

Bear a cheerful spirit still;

Never doubt that Fate is keeping

Future good for present ill !

شارل بودلېر – Charles Beaudelaire

۱۸۲۱ - ۱۸۶۷

د نولسمې پېړۍ په فرانسوي ادبياتو کې شارل بودلېر يو ځانگړی مقام لري. د شعرونو ټولگه يې «د بدۍ گلونه» (Les fleurs du mal) د فرانسوي ژبې خورا مهم اثر بلل کېږي. همدا راز «کوچني، نثري شعرونه» (Petits Poèmes en Prose) يې هم ځانگړی مقام لري.

بودلېر د ادگار ان پو په گډون د انگليسي ژبې ځينې مهم اثر هم فرانسوي ته ژباړلي دي.

د خپل وخت په ادبي بحثونو کې بودلېر شعر له اخلاقو جدا بولي او يوازې بېکلا ته يې ځانگړی کوي. دی هڅه کوي چې د «بېکلا» او «بدۍ» تر منځ شته نړۍ اړيکه جوته کړي او ضمناً هڅه کوي د ليکوال او لوستونکي تر منځ هغه نړۍ تار هم وښوروي چې اثر له مخاطب سره نښلوي.

هر چبرې چې وي، له دې دنيا دباندې

ژوند يو روغتون دی چې هر ناروغه په کې د کټ بدلولو غوښتنې لېونی کړی. دا يو غواړي چې بخاری ته نېردي وکړې، دا بل گومان کوي چې د کړکۍ څنگ ته به ژر روغ شي. داسې راته ښکاري چې زه به تل هغه ځای کې ښه واوسم چې په کې نه يم او دا د کډې کولو خبره هغه موضوع ده چې زه پرې پرله پسې له خپلې اروا سره بحث کوم.

«وايه زما اروا، خوارې، کنگل شوې اروا، څه فکر کوې، که په «ليزبون کې اوسېدلای؟ هوا به په کې توده وي، ته به په کې د کربوړي غونډې مسته گرزې. دا ښار د اوبو پر غاړه دی، وايي چې ټول له مرمرو جوړ شوی او خلک يې له بوتو داسې کرکه لري چې ټولې ونې له بېخه راوباسي. دا ستا په طبعه برابره منظره ده، يوه منظره چې له رڼا او ډبرې جوړه شوې او دانعکاس له پاره يې اوبه هم شته.

زما اروا ځواب نه راکوي.

ښه نو چې د خوزښت له نندارې سره، استراحت دې خوښېږي، راځه - چې ولاړ شو، په هالنډ کې، د خوشاليو پر خاوره، واورو. و دې شي چې په دغې سيمې کې به دې ښه سات تېر شي؛ انځور خو دې يې په موزيمونو کې ډېر ځله خوښ کړی. په روتردام کې څه وايي؟ ستا خو د کورونو لاندې د درېدلو کيښتيو د بادبان د ډاگو ځنگلونه ښه راځي.

اروا مې لا گونگه ده.

باتاویا به در باندې ښه لگي. هلته به له استوايي ښکلا سره يو شوی د اروپا روح و مومو.

يو ټکي هم نه وايي. زما اروا خو به مړه شوې نه وي؟

ښه نو ته دومره سره ښکېل شوې يې چې يوازې خپل درد سره خوشاله يې؟ که داسې وي نو راځه هغو هېوادونو ته ورشو چې د مرگ نمونه ده. پيدا مې کړه، زما خوارې اروا! راځه چې کډه وتړو، تورنيو ته ولاړ شو. را ځه چې نور هم لېرې ولاړ شو، د بالتيک وروستۍ څنډې ته. که وشي تر دې هم له ژونده لېرې، قطب کې به مېشت شو. دلته لمر څنگزن له ځمکې سره لگي، شپې او ورځې دومره ورو يوه په بلې پسې راځي چې بدلون له منځه وړي او يوشان والی، چې د نشتوالي نيمايي ده، زياتوي. دلته به په تيارو کې ښه ډېر ولامبو او لاهم، زموږ د سات تېرۍ له پاره به قطبي رنې څپې کله کله راته د رڼا گلابي گېډۍ راوړي، لکه د دوزخ د اورلوبي انعکاس.

اخر مې اروا گرز وهي، په ډېر حکمت را ته چغې کړي: «هر چبرې چې وي! هر چبرې چې وي! خو چې له دې دنيا دباندې وي!»

(له منشورو شعرونو)

N'importe où hors du monde

Cette vie est un hôpital où chaque malade est possédé du désir de changer de lit. Celui-ci voudrait souffrir en face du poêle, et celui-là croit qu'il guérirait à côté de la fenêtre.

Il me semble que je serais toujours bien là où je ne suis pas, et cette question de déménagement en est une que je discute sans cesse avec mon âme.

« Dis-moi mon âme, pauvre âme refroidie, que penserais-tu d'habiter Lisbonne ? Il doit y faire chaud et tu t'y ragaillardirais comme un lézard. Cette ville est au bord de l'eau ; on dit qu'elle est bâtie en marbre et que le peuple y a une telle haine du végétal, qu'il arrache tous les arbres. Voilà un paysage fait selon ton goût, un paysage fait avec la lumière et le minéral et le liquide pour les réfléchir ! »

Mon âme ne répond pas.

« Puisque tu aimes tant le repos, avec le spectacle du mouvement, veux-tu venir habiter la Hollande, cette terre béatifiante ? Peut-être te divertiras-tu dans cette contrée dont tu as souvent admiré l'image dans les musées. Que penserais-tu de Rotterdam, toi qui aimes les forêts de mats et les navires amarrés au pied des maisons. »

Mon âme reste muette.

« Batavia te sourirait peut-être davantage, nous y trouverions l'esprit de l'Europe marié à la beauté tropicale. »

Pas un mot. – Mon âme serait-elle morte ?

« En es-tu donc venue à ce point d'engourdissement que tu ne te plaises que dans ton mal ? S'il en est ainsi, fuyons vers les pays qui sont les analogies de la Mort. – Je tiens notre affaire, pauvre âme ! nous ferons nos malles pour Bornéo. Allons plus loin encore, à l'extrême bout de la Baltique ; encore plus loin de la vie, si c'est possible ; installons-nous au pôle. Là le soleil ne frise qu'obliquement la terre, et les lentes alternatives de la lumière et de la nuit suppriment la variété et augmentent la monotonie, cette moitié du néant... Là, nous pourrions prendre de longs bains de ténèbres cependant que, pour nous divertir les aurores boréales nous enverrons de temps en temps leurs gerbes roses, comme des reflets d'un feu d'artifice de l'enfer ! »

Enfin, mon âme fait explosion et sagement elle me crie : « N'importe où ! n'importe où ! pourvu que ce soit hors de ce monde ! »

هېنداره

يو ډېر بد شكله سړي هېنداره كتله.

- ولې ځان په هېنداره کې گورې، ته خو چې هر وار ځان وينې کرکه دې راځي؟
بد شكله سړي را ته وويل: «جنابه، د ۱۷۸۹ کال تليپاتي اصول وايي چې ټول انسانان په حقونو کې سره برابر دي نو زه هم حق لرم چې هېنداره وگورم. که خوند ترې اخلم او که کرکه مې ترې کېږي دا زما له شعور سره تړلې ده.»
د عقل لم مخې زه پرحقه وم خو د قانون له مخې هغه هم پر ناحقه نه و.

Le miroir

Un homme épouvantable entre et se regarde dans la glace.

« Pourquoi vous regardez-vous au miroir, puisque vous ne pouvez vous y voir qu'avec déplaisir ? »

L'homme épouvantable me répond :

« — Monsieur, d'après les immortels principes de 89, tous les hommes sont égaux en droits ; donc je possède le droit de me mirer ; avec plaisir ou déplaisir, cela ne regarde que ma conscience. »

Au nom du bon sens, j'avais sans doute raison ; mais, au point de vue de la loi, il n'avait pas tort.

ټوله

نن شيطان په شنه سهار کې
پاس، زما خونې ته راغی
چې بې پامه مې راگير کړی
را ته وايي: «راته وايه
په دې ټولو بڼکلاگانو
کې چې شته يې په وجود کې
په دې تورو، گلابي واړه شيانو
کې چې تن يې ترېنه جوړ دی
کوم يې خوړ دی؟»
زما روحه په خواب کې
تا هغه لعین ته ووي:
«هغه واړه خوړلني ده
په کې هېڅ هم داسې نه شته
يو تر بله چې شي غوره
چې هر څه يې را ته بڼه دي
نو به څه وایم چې څه مې په کې خونې دي
د سهار په دود مې سترگې پرې رڼېږي
لکه شپه په کې هوسا يم
دا څه بڼکلي همغږي ده
چې بدن يې ترېنه جوړ دی
دلته پوهه ده ناتوانه
چې راگونه سره بېل کړي
ربانې غوندې بدلون دی
چې حواس مې يې يو کړي
چې سا اخلي ساز يې اورم
بڼکلی غږ يې دی د عطرو

TOUT ENTIÈRE

Le Démon, dans ma chambre haute,
Ce matin est venu me voir,
Et, tâchant à me prendre en faute,
Me dit : « Je voudrais bien savoir,

Parmi toutes les belles choses
Dont est fait son enchantement,
Parmi les objets noirs ou roses
Qui composent son corps charmant,

Quel est le plus doux. » — Ô mon âme !
Tu répondis à l'Abhorré :
« Puisqu'en Elle tout est dictame,
Rien ne peut être préféré.

Lorsque tout me ravit, j'ignore
Si quelque chose me séduit.
Elle éblouit comme l'Aurore
Et console comme la Nuit ;

Et l'harmonie est trop exquise,
Qui gouverne tout son beau corps,
Pour que l'impuissante analyse
En note les nombreux accords.

Ô métamorphose mystique
De tous mes sens fondus en un !
Son haleine fait la musique,

Comme sa voix fait le parfum ! »

لويز-انژېليک بېرتن – Louise Angélique Bertin

۱۸۰۵ - ۱۸۶۳

لويز انژېليک بېرتن په ماشومتوب کې د بوليو ناروغۍ له امله معيوبه شوه. پلار يې، لويي فرانسوا بېرتن ([Louis-François Bertin](#) - ۱۸۴۱ م) چې د «بحثونو ژورنال» په نامه د يوې خپرونې مسوول و، د اخبار د بندېدو له امله وزگار شو او د خپلې لور روزنې ته يې وخت ورکړ. مور يې بيانو ورزده کړه. په دې توگه لوييز د ادب او هنر په فضا کې وده وکړه.

هغه مهال معيوبو ښځو ته چندان ښ نظر نه کېده. که کتونکو يې اثارو ته د معلوليت د تلافی په سترگه کتل خو مشهور کمپوزيتور، برليوز Berlioz يې کار «نارينه، غښتلی

او نوی» بولي.

مرگ او ژوند

که مرگي پسې روان يو، بيا نو ولې پر دې لارو
او دې بوټو ښکلي ښکلي گلان برېښي
چې په منی پانې پانې په هوا شي
نو بيا ولې پسې اوبښکې ځي له سترگو؟
او که ژوند زموږ هدف وي نو بيا ولې پر دې لارو
شنه واښه له کابو ډک دي او گلان اغزو پوښلي
چې په تلو تلو يې په اوبښکو باندي مينځو
او د وينو رنگ پرې شيندو؟

La Mort et la Vie

Si la mort est le but, pourquoi donc sur les routes
Est-il dans les buissons de si charmantes fleurs ?
Et lorsqu'au vent d'automne elles s'envolent toutes,
Pourquoi les voir partir d'un oeil momifié de pleurs ?

Si la vie est le but, pourquoi donc sur les routes
Tant de pierres dans l'herbe et d'épines aux fleurs,
Que, pendant le voyage, hélas ! nous devons toutes
Tacher de notre sang et mouiller de nos pleurs ?

ژاک پریپویر – Jacques Prevert

۱۹۷۷-۱۹۰۰

فرانسوی شاعر، لیکوال، سناریست، ډرامه لیکونکی او نقاش دی چې د شعر ځانگړې ژبه او پر کلماتو د لوبو کولو مهارت یې ډېر شعرونه د فرانسوي ژبې تدریسي کتابونو ته ننه ایستي دي.

کورنۍ یې غریبه وه نو ښوونځی یې تر لومړنیو زده کړو وروسته پرېښود او د ژوند له پاره یې کوچني کارونه پیل کړل. د عسکري خدمت پر مهال له لیکوالو او

شاعرانو د ایف تانگي (Yves Tanguy) او مارسل دوهامل (Marcel Duhamel) سره اشنا شو چې بیا یې د هغوی په مرسته د پاریس ادبي کړیو ته لارومونده او د سورریالیسم (Surrealisme) د ادبي مکتب غړی شو. د عمر تر پایه ژمن لیکوال پاتې شو.

د سهار نارۍ⁸

په پيالہ كې يې قهوه واچوله
د قهوي په پيالہ كې يې شوي واچوالي
د شوي په قهوي كې يې بوره واچوله
كوچنۍ كاشوغه يې په كې
و بنوروله
د شوي قهوه يې و څښله
بيا يې پيالہ كېښوده.
ما سره يې خبرې نه كولې.
يو سگرت يې ولگاوه
له لوگي نه يې
دايرې جوړې كړې،
ايرې يې
په ايرنۍ كې واچولې.
ما ته يې هېڅ و نه ويل
ما ته يې هېڅ و نه كتل.
جگ شو،
خولۍ يې
په سر كړه،
بارانۍ يې واغوست
ځكه چې باران اورېده.
او ولاړ
د باران لاندې.
بې له دې چې يوه خبره وكړي
بې له دې چې ما ته وگوري.

⁸ د شعر ژباړه د پاریس د خیزو ژبو او مدینونو د ملي انستیتوت د پښتو څانگې د تدریس په چوکاټ کې شوې ده. آغلې بریژیت باستین (Brigitte Bastien) په کې ونډه اخیستې.

ما خپل سر
په لاس کې ونيو
او ومې ژړل

Déjeuner du matin

Il a mis le café
Dans la tasse
Il a mis le lait
Dans la tasse de café
Il a mis le sucre
Dans le café au lait
Avec la petite cuiller
Il a tourné
Il a bu le café au lait
Et il a reposé la tasse
Sans me parler
Il a allumé
Une cigarette
Il a fait des ronds
Avec la fumée
Il a mis les cendres
Dans le cendrier
Sans me parler
Sans me regarder
Il s'est levé
Il a mis
Son chapeau sur sa tête
Il a mis
Son manteau de pluie
Parce qu'il pleuvait
Et il est parti
Sous la pluie

Sans une parole

Sans me regarder

Et moi j'ai pris

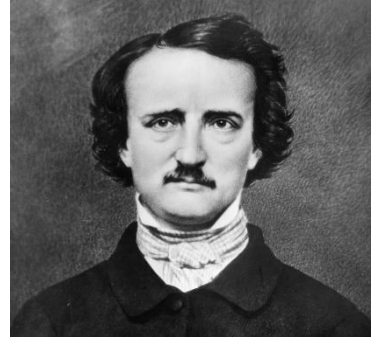
Ma tête dans mes mains

Et j'ai pleuré.

ادگار آلن پو – Edgar Allan Poe

۱۸۰۹ – ۱۸۴۹

امريکايي شاعر، ليکوال، ناوليست، د لنډو کيسو ليکونکی، نقاد او خپرنډوی دی چې د لنډې کيسې او د پوليسي کيسې په برخه کې ورته د استاد په سترگه کتل کېږي. ده همدا راز د فانتاسټيک داستانونو په برخه کې بريالی تجربې کړې دي. د نولسمې پېړۍ په پيل کې، امريکا تر ډېره پر اروپايي ادبياتو تکیه کوله. ادگار آلن پو ته د امريکا د ملي ادبياتو د سرلاري په سترگه هم کتل کېدای شي. د نقد په تيورۍ کې يې ډېر تمرکز د ليکنې پر کيفيت دی.

په خوب کې خوب

دا مچکه دې تندي باندې درواخله
چې زموږ لارې بېلېږي
دا يوه له ما نه واوړه
نه، ته نه وې خطا شوې چې ويل دې
«ستا ژوندون هسې يو خوب و».
دا چې هيلې په هوا شوې
يوه شپه که يوه ورځ کې،
په يو خيال کې يا بې هېڅه،
دا خو ده چې هغه لارې.
څه چې يو او څه چې ښکارو
بس په خوب کې يو بل خوب دی.
موج ځپلي ساحل باندې
د غوغا منځ کې ولاړ يم
او په لاس کې مې نيولي
د زري شگو نينکې.
خومره لږې! لا زما د گوتو وت کې
ښکته درومي او دوږېږي.
او زه ژارمه، زه ژارم
لويه خدايه ولې موتې
تینگولای باندې نه شم
د بې رحمه موج له واړه
لويه خدايه د دې شگو
تش يوه دانه ژغورلای ولې نه شم؟
څه چې يو، او څه چې ښکارو
گوندي خوب کې يو بل خوب يو؟

A Dream Within a Dream

Take this kiss upon the brow!
And, in parting from you now,
Thus much let me avow —
You are not wrong, who deem
That my days have been a dream;
Yet if hope has flown away
In a night, or in a day,
In a vision, or in none,
Is it therefore the less *gone*?
All that we see or seem
Is but a dream within a dream.

I stand amid the roar
Of a surf-tormented shore,
And I hold within my hand
Grains of the golden sand —
How few! yet how they creep
Through my fingers to the deep,
While I weep — while I weep!
O God! Can I not grasp
Them with a tighter clasp?
O God! can I not save
One from the pitiless wave?
Is *all* that we see or seem
But a dream within a dream?

الکساندر پوشکین - Alexandre Pouchkine

۱۷۹۹ - ۱۸۳۸

روسي ليکوال او شاعر دی چې کله ورته د روسي ژبې مخترع هم ويل کېږي. ده وکړای شول چې روسي ادبيات د سرکاري مکاتباتو او مذهبي ليکنو له وچ طرز څخه راوباسي او د وينا ژبې ته يې ورنږدې کړي. د پوشکين بل امتياز دا دی چې روسي ژبه يې د نورو اروپايي ژبو له تاثیر څخه را و ايستله، د نورو هېوادونو له غوره ادبياتو يې الهام واخيست خو د هېڅ يوه پيروي يې ونه کړه. ساده گي، دقت او نزاکت د پوشکين د سبک ځانگړنې دي.

دا غمجنې شان شېبې او
ستا د سترگو له ښکلا چې رخصتېرم
دا وختونه مې خوبېږي.
طبیعت په تشریفاتو خاورې کېږي
ځنگل سرې او طلايي جامې اغوستې
او ورمې داسې شغېږي
لکه څوک چې په ارامه سا اخلي.
لږي گزني پر اسمان يې
د څپو څادر خپورکړی،
د لمر وړانگې هم تار تار دي.
د هوا دا سپرې منډې
لا له ورايه را ته گواښ کړي
چې سپين ژمی راروان دی!

⁹⁹ پښتو ژباړه د روسي متن پر بنسټ شوې ده خو د روسي ژبې ځانگړتياوو ته د رسېدو له پاره مې له فرانسوي ژباړې هم مرسته اخيستې ده. دا متن د «منی» تر عمومي سرليک لاندې په څو پارکو کې د يو اوږد شعر يو پارکي دی. لومړی ځل مې په ۱۳۵۵ هـ. ل. کال کې د کابل پوليتخنيک د روسي ژبې په صنف کې لوستی او زده کړی و. فرانسوي ژباړه د اېفيم اېتکيند (Efim Etkind) تر مشرۍ لاندې شوې ده.

Осень

Унылая пора! очей очарованье!
Приятна мне твоя прощальная краса –
Люблю я пышное природы увяданье,
В багрец и в золото одетые леса,
В их сенях ветра шум и свежее дыханье,
И мглой волнистою покрыты небеса,
И редкий солнца луч, и первые морозы,
И отдаленные седой зимы угрозы.

هارولد پینتر – Harold Pinter

۲۰۰۸-۲۱۹۳۰

انگرېز ليکوال، شاعر، سناریست، ډرامه لیکونکی او کارگردان دی. په ۲۰۰۵ کال کې یې عراق د جگړې پر ضد دریځ و نیو او په هغه جنگ کې یې د انگلستان د گډون مخالفت وکړ.

په انگلستان کې یې گڼې جایزې گټلې دي او په وارو وارو ستایل شوی دی. په ۲۰۰۰ کال کې د هغو گوت، په شمار بهرنیو لیکوالو څخه و چې اثار یې د فرانسې د کومیډي د نندارو په نوملړ کې شامل شو. په ۲۰۰۵ کال کې یې د ادبیاتو د نوبل جایزه وگټله. د نيل کومیتې د ده په اړه ویلي وو:

«په خپلو اثارو کې یې هغه ژوره کنده وموندله چې تر گپ شپ لاندې ده او په هغې کې یې د اختناق بندو خونو ته لار پیدا کړه.»

خاص اړيکي

بمونه چوي

پښې توپېري

سرونه لوپېري

لاسونه غورځي

پښې توپېري

رڼا مړه کېري

سرونه لوپېري

پښې توپېري

شهوت مستېري

مړي شول خاوري

ډېوې مړې کېري

ککړې اوږه شوې

يو سړی بل ته په گوندو کېري

شهوت يې روي

Special Relationship

The bombs go off

The legs go off

The heads go off

The arms go off

The feet go off

The light goes out

The heads go off

The legs go off

The lust is up

The dead are dirt

The lights go out

The dead are dust

A man bows down before another man

And sucks his lust

دهوا حالات

د ورځې پیل کې
به اسمان وربخ وي
ساړه به ډېر وي
دغرمې خواته
به د لمر څرک شي
ماسپښینی به
بنايسته تود وي
چې ماښامی شي
سپورمی راڅېږي
شپه به رڼه وي
خوباد به لگي
لږ څه په زوره
چې شومه دم شي
یاد به شي غلی
نور به هېڅ نه وي
بس نو همدا به
وروستی شېبې وي

Weather Forecast

The day will get off to a cloudy start.

It will be quite chilly

But as the day progresses

The sun will come out

And the afternoon will be dry and warm.

In the evening the moon will shine

And be quite bright.

There will be, it has to be said,

A brisk wind

But it will die out by midnight.

Nothing further will happen.

This is the last forecast.

ژان تاردیو - Jean Tardieu

۱۹۹۵-۱۹۰۳

فرانسوی لیکوال دی چې په خپل خلاقیت یې د فرانسې په ادبیاتو کې ځانگړی ځای موندلی دی. د شعر په اړه وایي: « هغه تلپاتې اندېښنه ده چې سپری اړباسي داسې څه ولیکي چې مانا ولري».

د گویته او هولدرلین اشعار یې فرانسوي ته ژباړلي. په ۱۹۹۲ کې یې د فرانسې د اکاډیمۍ د شعر جایزه او په ۱۹۸۶ کې یې د فرانسې د ادیبانو د ټولنې جایزه گټلې ده.

نشت ماشومه

-څه وايي؟

-څه نه وايي.

-څه کوي؟

-څه نه کوي

-په څه فکر کوي؟

-په څه فکر نه کوي.

-ولې څه نه وايي، څه نه کوي، په څه فکر نه کوي؟

-نه شته!

La même néant

Quoi qu'a dit ?

- A dit rin.

Quoi qu'a fait ?

- A fait rin.

A quoi qu'a pense ?

- A pense à rin.

Pourquoi qu'a dit rin ?

Pourquoi qu'a fait rin ?

Pourquoi qu'a pense à rin ?

- A' xiste pas.

ژانين تېسون - Jeanine Teisson

۱۹۳۸

فرانسوي شاعره او ليکواله ده چې تر دېرشو دېر کتابونه (ناولونه، شعري ټولگي، ...) يې [اپ شوي دي او په فرانسه کې يې گڼې جايزې خپلې کړي دي.

سپورمی

سپورمی خوندہ اسمان پورې نښتې
انسانان ورته واړه واړه ښکارېږي
پښې یې نه شته چې به غلو پسې ورځلي
یا به ناڅي
لاس یې نه شته
چې په خوب کې ترهېدلی ماشوم واخلي
خو بس، برک، برک لاندې گوري

La lune

La lune accrochée dans le ciel

Voit les humains tout petits.

Mais elle n'a pas de jambes

Pour courir derrière les voleurs,

Pas de bras pour serrer

L'enfant qui fait des cauchemars,

Pas de pieds pour danser.

Alors elle regarde, c'est tout.

رابیندراناتھ ټاگور - Rabindranath Tagore

۱۸۶۱ - ۱۹۴۱

د هند مشهور شاعر، لیکوال، فیلسوف، نقاش، موسیقي پوه ملي مبارز دی چې د هند او په خاص ډول یې د بنگال پر ادبیاتو ژور اغیز بندلی دی. په ۱۹۱۳ کې یې د ادبیاتو د نوبل جایزه وگټله. د نوبل اکاډیمي په دې مناسبت ويلي وو چې دا جایزه ورته د هغو کم شمېر متنونو له پاره ورکړل شوه چې ایډیالیستي اړخ لري او غربي لوستونکي ورته لاسرسی لري. په دې متنونو کې «گیتانجلي» هم راغلی. ټاگور په ختیځ کې خاص محبوبیت لري. په افغانستان کې یې استاد بېنوا او استاد خلیلي لیکني په خورا مهارت پښتو او دري ته ژباړلي دي. د هغه لنډه کیسه «کابلي وال» په افغانستان کې ډېره مشهوره ده. د لنډو کیسو یو کوچنی ټولگه یې د «سنگ پارس» تر سرلیک لاندې ښاغلي زین الله منلي هم پښتو کړې .

چې فکر په کې بې ترهې وي او سرونه په کې لوړ وي
چې پوهه په کې وړيا وي
چې نړۍ په کې د کوچنيو کورسکيو په دېوالونو نه وي وېشل شوې
چې خبرې په کې د ريښتيا له ژورو راخپږي
چې نه ستړي کيدونکي لاسونه په کې د کمال پر خوا غځېږي
چې د عقل رڼې ويالې په کې
د زړو عادتونو په وچ رېگزار کې ورکې نه وي
چې مغزو ته په کې ته په خپله
د همېشه پراخېدونکو فکرونو او عمل په لور لار ښيي
د ازادۍ په داسې يوځنت کې
رڼه زما هېواد راوښي کړې

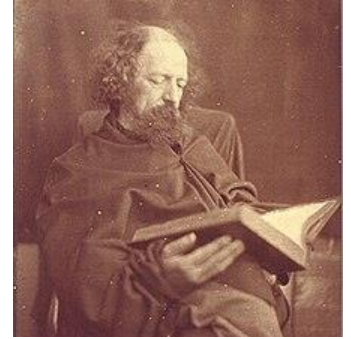
Where the mind is without fear and the head is held high
Where knowledge is free
Where the world has not been broken up into fragments
By narrow domestic walls
Where words come out from the depth of truth
Where tireless striving stretches its arms towards perfection
Where the clear stream of reason has not lost its way
Into the dreary desert sand of dead habit
Where the mind is led forward by thee
Into ever-widening thought and action
Into that heaven of freedom, my Father, let my country awake.

الفريد لارډ ٽينيسن - Alfred Lord Tennyso

۱۸۰۹ - ۱۸۹۲

د انگلستان د نولسمې پېړۍ مخکش شاعر چې له ۱۸۵۰ څخه د مړينې تر وخته د انگلستان Poet Laureate (ملک الشعراء) هم پاتې شوی دی. ډېرې ويناوې يې په انگليسي کې اوس د متل په توگه کارول کېږي («ښه ده چې سړی په مينه کې بايلونکی وي، نه دا چې هېڅ مينه و نه کړي»، «پوهه راځي، خو هونبیاړي نه ځي»، «هڅه، لتون او موندل، خو پرته له شکايته»...)

لارډ ټينيسن د خپلو ليکنو په بيا بيا سمولو کې نه ستړی کېدونکی و. کله يې چې په ۱۸۳۳ کې د اشعارو دويم کتاب د کره کتونکو له خوا و نه ستايل شو، بيا يې لس کاله

څه څپاره نه کړل.

ملکه ویکتوریا يې له سختو مينه والو وه.

گوربت

پاس کمر یې په کږو لاسو نیولی
د لمرخوا ته پر بېکسه ځمکه باندي
شنه دنیا ترې نه چاپېره، دی ولاړ دی
ور نه لاندې گونځې گونځې سمندر په سینه گزري
دی د غره له دېواله نه ورته گوري
او د ټکې غونډې لاندې راپریوزي

Eagle

He clasps the crag with crooked hands

Close to the sun in lonely lands

Ringed with the azure world he stands

The wrinkled sea beneath him crawls

He watches from his mountain walls

And like a thunderbolt he falls

سید طیب جواد – Sayed Tayeb Jawad

۱۹۵۸

سید طیب جواد، افغان شاعر، لیکوال او سیاستوال دی چې په کندهار کې زېږېدلی، د کابل په استقلال لیسې کې او د کابل پوهنتون د حقوقو او سیاسي علومو په پوهنځي کې یې زده کړې کړې دي. په ۱۹۸۰ کې یې، المان ته تر مهاجرت وروسته د مونستر له پوهنتون څخه ماسټري واخیسته. طیب جواد په بېلابېلو هېوادونو کې د افغانستان سفیر و.

په دري شعر لیکي. شعر کې عموماً د نوو موضوعاتو له پاره د نوي اظهار په لټه کې دی. اېروټیک اړخ یې د شاعرۍ یوه جوته ځانگړنه ده. د اسپانیې گرینادا او د هغه ځای

موسیقی او د غوايانو لوبه یې د ادبي علاقي ځانگړي توکي دي.

له اسپانوي شاعر، فدریکو گارسيا لورکا سره ځانگړې هنري اړیکه پالي او د هغه یو شمېر شعرونه یې دري ته ژباړلي دي. مهم ادبي اثر یې «آخرین فلامنکو در سمنگان» دی.

واوره او اور

په عطرورينو ورمو كې
د خپل تن يخې واورې
ايسته كړه
خپل تن دې
زما د شونډو سكروټو ته
پرانيزه

پرېرډه
چې زما د لاسونو لمر
پر هغو واورينو څوكو وځلېږي

پرېرډه
چې زما د ژبې غراندي لمبې
د شيرې پر توده ځمكه
خپري شي

برف و آتش

در محضر باد
این برف سرد را
از سپیدی تن ات
به در آر.

بر
روی لبان مشتعل من
تن ات را
باز کن

بر آن برجستگی برف پوش
بمان
آفتاب دست مهربان من
بتابد.

بر آن گرم گاه شیره نوش
بمان
آتش زبان لغزان من
بدمد

لمر خاته

د خرما لښتې،
ستا معطرې څڼې
د سپوږمۍ تر مات نظر لاندې
ستا پر نیم مخ لگېږي

واه څومره ښکلې!
پر مخې پرته.

ستا د شوخو وليو پر سوچه وړبښمو
زما مهربانې گوتې
ټکي په ټکي
د بښينو له بڅريو
دغه د مينې غزل جوړوي

لږزنده لاسونه مې ټول له وسواسه ډک دي
چې ستا پر ملا
د لمر راختل انځور کړي
ډار مې له دې دی
چې ته راوښه نه شې
چې ته را پا نه څېږې
او د سهار په پلمه
کلي ته ولاړه نه شې

ستا د ملا پر منځ
په دوو گوتو
لمر پتوم

آفتاب برآمد

در زیر نگاه مبهوت ماه

شاخه های خرما

موهای معطرت

می وزد

بر نیمرخ صورت ات.

آه چه زیبا!

خوابیده به سینه.

با شور

بر دیبای دخترانه

شانه های بازیگوش ات

انگشتان خوش برخورد

-واژه واژه-

این غزل عاشقانه را شیشه شانی می کند.

سراپا وسوسه اند

لرزان دستانم

تا بر کمرت

بر آمدن آفتاب را رسم کنند.

ترسم

بیدار نشوی

ترسم

-برخاسته-

آفتاب برآمد را بهانه

راهی روستایت شوی

برآید

میان کمرت
با دو انگشت
آفتاب را پنهان می کنم.

مراوی بخمل

ته چې ترې ووتې
زما د يوازېتوب پالنگ
بې پايه پراخ شوی

ته چې ترې ووتې
زما د پالنگ د رېډيو سرتختي
مراوې شوې ده
د خامتا پر روجايي
واوره اورېدلې.

ته چې ترې ووتې
له برنډې د سيتار نغمه تللې
شهنه او شهنايي
تر کړکۍ لاندې
پټ شوي.

مخمل پژمرده

چون تو تن در کشیده ای

پهنایی بی انتها

یافته است

تخت تنهایی من.

چون تو تن در کشیده ای

پژمرده

سر تختی شقایق

باریده

برف کرباس

بر روجایی

چون تو تن در کشیده ای

رمیده از برنده

ترنم سیتار.

خزیده زیر پنجره

هم شهنه هم شهنایی.

وروستی تیلی

بس دی،
فقط یو تیلی بس دی
هله، چې ویې لگوم
سترگې دې ووینم
شونډې دې ومومم

نور نو بیا
د همپشنی تیارې
پروا نه کوم

آخرین پلته

بس است

فقط

یک پلته گوگرد

بس است

هله بل اش کنم

چشمانت را ببینم

لبانت را ببایم.

دگر

غم تاریکی دایمی را حتی ندارم.

بي لاري مچكه

زما دري گوټيزه مچكه
ستا د خولي له كونجه
ستا غاري ته بنوي شوه
- چټكه -

ولاړه

د سيني ووت ته
هلته شوه ټينگه.

په گرمي روږدي
زما لاسونه

- په منډه منډه -

ستا د ورنونو تر منځ

هنه بي لاري

مچكه غواړي

بوسه بیراه

بوسه سه گوشه من

از کنج لب

بر گلویت لغزید

-چالاک-

گرفت

آنگاه

در سینه ی چاک

جاگاه و پایگاه.

حالا

دستان گرمایاب من

-شتابناک-

می پالند

در میان پودین تنی لغزان

آن بوسه ها را

آن بوسه های بیراه.

نستعليق

لا هم تر اوسه، لا هم تر اوسه
زر، زر، نیازونه، لکه گلونه
خنګ پر خنګ ناست دي
زما پر ژبه
تر خو چې لیک شي
ټکي په ټکي
ستا پر ها سپینې
د گلو پانې
باندي په بنکلي
نستعليق خط کې

نستعلیق

هنوز هم، هنوز

هزار نیاز گلگون

نشسته

-پهلوی به پهلوی-

بر زبانِ روانِ من

تا نگاشته شوند

-واژه به واژه-

بر آن گلبرگ سپید

به خطِ خوشِ نستعلیق

چانگ وو کین - Chang-Wou-Kien

۱۸۷۹ - ۱۹۳۱

چینی شاعر (انخور یی او په اړه یی نور مالومات لاس ته رانغلل)

فرانچ توسن د شلمې پېړۍ فرانسوی ختیځ پوه دی چې د ختیځ د ادبیاتو ډېرې نمونې یې ژباړلې دي.

وروستی چکر¹⁰

ما چې په لاس کې
سور غاټول درکړ
هاغه غاټول دې
خاورو کې پرېښود
ما کړ راپورته
اوس بېخي سپين و
دغې شېبې کې
زموږ پر مينه
واوره وه شوې

¹⁰ ژباړه د ستر مستشرق فرانز توسن (Franz Toussain) ۱۸۷۹- ۱۹۵۵ د اډاپت له مخې

کینبنتی نبویپری¹¹

یو آرام سین دی، کینبنتی نبویپری

د سین پر غاړې، تر باغچې خوا

راته نیکارپری

هغه شنه غرونه، ها سپینې ورپخې

زما ملگرې، لاس یې اوبو کې، ده خوبوړې

کوچنی پتنگ یې پر ولي کینبناست

د وزرو رپ او لار په هوا شو

اوږده شېبه مې، سترگې پسې وې

هغه روان و د «چانگ-نان» غرو ته

چې دا پتنگ و، که هغه خوب وو

چې زما مینې، دلته لیدلو؟

¹¹ د فرانچ توسن فرانسوي ژباړې له مخې

ناظم حكمت – Nazim Hikmet

۱۹۰۱ – ۱۹۶۳

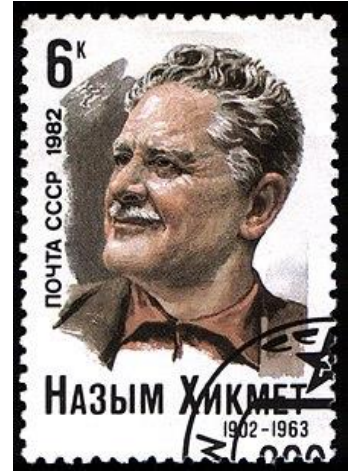
ناظم حكمت د شلمې پېړۍ يو مخكښ تركي شاعر دی چې اشعار يې تر پنځوسو زياتو ژبو ته ژباړل شوي دي. د تركيې په هغو لومړيو شاعرانو كې راځي چې ازاد نظم ته يې مخه كړه. د تركيې د انقلابي سازمانونو فعال غړی، حكمت خپل ډېر عمر په بند او تبعيد كې تېر كړی دی.

يونسكو هر كال د مارچ پر يوويشتمه د شعر نړۍ واله ورځ لمانځي. د ۲۰۰۲ كال د شعر

نړۍ وال ورځ د ناظم حكمت په نوم نومول شوې وه:

« زما ورونو، زه له خپلو طلايي وېښتو سره سره اسيایي يم. له خپلو شنو سترگو سره سره

افريقايي يم... »

د اوبو غاړه
زه او چينار،
لمر او پيشو
ورسره ژوند.
اوبه سرې دي
چينار ډېر لوړ دی.
پيشو ويده ده
او زه لگيا يم
شعرونه اوبم.
اوبو ځلېږي
د لمر پرکا
پر مورخه شيندي
د اوبو غاړه
زه او چينار
لمر او پيشو
دا د خدای بڼه دي
واړه ژوندي يو

Su bařında durmuřuz.

Su serin,

Çınar ulu,

Ben řiir yazıyorum.

Kedi uyukluyor

Güneř sıcak.

Çok řükür yařıyoruz.

Suyun řavkı vuruyor bize

Çınara bana, kediye, güneře, bir de ömrümüze...

منصور حلاج

۸۵۲ م - ۹۲۲ م

ابو منصور حسين الحلاج د اسلامي تصوف يوه مرکزي څېره او د حق د وينا له پاره د سترې قربانۍ سمبول، په ۲۳۴ هـ کې زېږېدلی او په ۳۰۹ هـ (د ۹۲۲ ميلادي کال د مارچ پر شپږويشتمه - د ۳۰۱ هـ ل د حمل پر شپږمه) اعدام شو. حلاج د خپل روحاني پيغام د خپرولو له پاره په فارس، خراسان، افغانستان او هند کې، تر لاهوره وگرزېد او په سلگونو لارويان يې و موندل. د «انالحق» په ويلو تکفير شو او په سخت عذاب کې ووژل شو. ويل کېږي چې زر بېلابېل اثار يې ليکلي وو چې رځنو وسپړل. ديوان يې (په عربي ژبه) او شطحيات (گډې وډې ويناوې) يې مشهور دي.

زه هم هغه يم چې پرې مين يم،¹²
چې پرې مين يم، هغه هم زه يم
مور يو دوه روحه
يوه كالبوت كې
كه ته ما وينې هغه ليدای شې
كه هغه وينې
دواړه درنكارو

¹² د عربي متن په پوهېدو كې د فرانسوي مستشرق لويي ماسينيون (Louis Massignon) له فرانسوي ژباړې استفاده شوې

أَنَا مَنْ أَهْوَى وَمَنْ أَهْوَى أَنَا
نَحْنُ رُوحَانِ حَلَلْنَا بَدَنًا

...

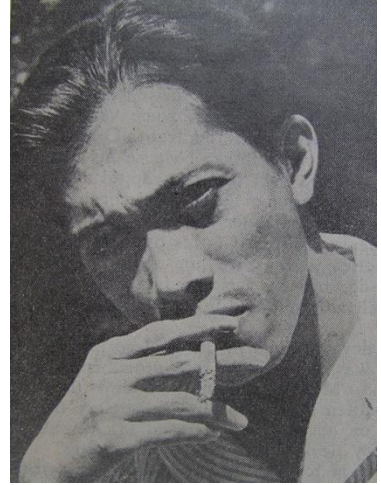
فَإِذَا أَبْصَرْتَنِي أَبْصَرْتَهُ
وَإِذَا أَبْصَرْتَهُ أَبْصَرْتَنَا

...

خير الانوار - Chairil Anwar

۱۹۴۹ - ۱۹۲۲

د اندونيزيا د ازادۍ د کلونو (د ۱۹۴۵ نسل) شاعر، چې ځينې يې د اندونيزيايي ژبې بشپړوونکی بولي، خير الانوار په هالنډي ښوونځيو کې زده کړې پيل کړې خو د غريبۍ له امله اړ شو چې په ۱۹ کلنۍ کې يې پرېږدي. غربي ليکوال يې لوستي، ترې اغيزمن شوی او په نتيجه کې يې د شعر لاره له پخوانيو اندونيزيايي شاعرانو څه بېله غوندې ده. لومړی يې شعرونه په ډېر ارزانه کاغذ چاپېدل. ټولگه يې په ۱۹۴۵ کې چاپ شوه. د ۱۹۴۹ د اپريل پر اته ويشتمه ومړ. اوس دغه ورځ د اندونيزيا د شعر د ملي ورځې په توگه لمانځل کېږي.

چې وخت مې پوره شي
 نه غواړم چې څوک زما له پاره سوال وکړي
 ژړا نه غواړم
 ستا ژړا هم نه
 ایسته کړئ، ژړاگانې مو ایسته کړئ
 زه یو د صحرا ځناور یم
 چې خپل خپل هم شړلی یم
 گولی به مې وجود سوری سوری کړی
 خو زه به لا روان یم
 له خپل درد، خپلو زخمونو سره
 حملې به کوم
 حملې به کوم
 تر هغو
 چې درد مې ورک شي
 دچا پروا را سره نه وي
 غواړم
 زر کاله نور هم ژوندی اوسم

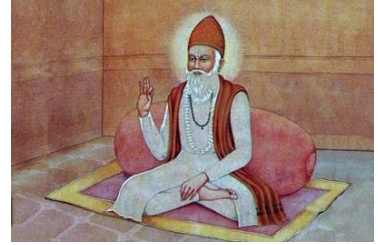
¹³ دا شعر یې په ۱۹۴۳ کې لیکلی او د انفرادیت د شعر د نمونې په توګه یادېږي. ځینې په کې د خپلواکۍ د خوزنست څرک ویني. د پښتو ژباړې له پاره له انګلیسي او فرانسوي ژباړو کار اخیستل شوی.

Kalau sampai waktuku
'Ku mau tak seorang 'kan merayu
Tidak juga kau
Tak perlu sedu sedan itu
Aku ini binatang jalang
Dari kumpulannya terbang
Biar peluru menembus kulitku
Aku tetap meradang menerjang
Luka dan bisa kubawa berlari
Berlari
Hingga hilang pedih perih
Dan aku akan lebih tidak peduli
Aku mau hidup seribu tahun lagi!

کبير داس

۱۵۱۸-۱۴۴۰

هندې شاعر کبير داس په بنارس کې په يوه مسلمانانه کورنۍ کې زېږېدلی خو له خپل استاد هندو مذهبي مشر راماندا خخه متأثر شوی دی. د کبير په اړه ويل کېږي چې د دواړو مذهبونو، اسلام او هندويزم، له مروج حاکم برداشت سره يې چندان جوړه نه وه خو کله چې ومړ هم هندوانو او هم مسلمانانو خپل وبالله. په هند کې کبير ته د ولي په سترگه کتل کېږي.

د کبير په اند حقيقت له هغه چا سره دی چې ژوندي او ناژوندي موجودات په يو شان د الهي جلوي مظهر وگڼي، د ريښتينولۍ، حق دوستۍ لار خپله کړه خو له دنياوي چارو ځان په څنگ ساتي.

زما وجود کي سپورمي ځلپري¹⁴

زما وجود کي
سپورمي ځلپري
خو زما سترگي
تيپي پنڊي دي
ليڊاي يي نه شي
سپورمي ځلپري
لمر ورسره دي
ابدي ڊول دي
بي له وهلو
زما دننه
په درز گرزپري
کاڻه غورونه
يي اوربڊاي نه شي
د آدم زوي چي
«زه يم»، «زما دي»
په چغو سر وي
هر څه چي کاندي
په ورکه شمار دي
کله چي «زه» او
«زما» نابود شي
د خداي کمال به
په کي ښکاره شي
دلته چي هر څوک
په هڅو سر دي
يوازي پوهه
به پسي غواړي

¹⁴ پښتو ژباړه د رابینډراناته- ټاگور د انگلیسي ژباړې له مخې شوې ده.

چې کله پوه شي
نو هڅې پرېږدي
گل چې غوږېږي
مېوه ترې زېږي
مېوه پخه شي
گل نور رږېږي
هوسۍ په ځان کې
منښک دي رانغښتي
په کار يې نه دي
گرزي، وښو ته
داسې پسخېږي

چاندھ جہالکی یہی گہت مہین

THE MOON shines in my body, but my blind eyes cannot see it:

The moon is within me, and so is the sun.

The unstruck drum of Eternity is sounded within me; but my deaf ears cannot hear it.

So long as man clamours for the I and the Mine, his works are as naught:

When all love of the I and the Mine is dead, then the work of the Lord is done.

For work has no other aim than the getting of knowledge:

When that comes, then work is put away.

The flower blooms for the fruit: when the fruit comes, the flower withers.

The musk is in the deer, but it seeks it not within itself: it wanders in quest of grass.

(Rabindranath Tagore)

روبرت دېسنوس – Robert Desnos

۱۹۴۵-۱۹۰۰

فرانسوی شاعر، د ۱۹۲۰ کال شاوخوا له مودرنیست (Modernisme) ادبي خوزبنت سره نږدې کېږي خو بیا په ۱۹۲۲ له سورریالسم (Surréalisme) سره یو ځای کېږي. له بېلابېلو خپرونو سره د ژورنالیست په توګه کار کوي او په دې ترڅ کې کره کتنې ته د یو ادبي فعالیت په نظر ګوري.

د فاشیستي نظریو د خپرېدا په وړاندې له فاشیستي ضد کړیو او د فرانسې له «ملي جبهې» سره یوځای کېږي. د فرانسې د اشغال پر مهال د مقاومت د یو ګروپ غړی دی. په ۱۹۴۴ کې نیول کېږي او د «اوشویخ» په کمپ کې بندي کېږي.

یوه میاشت وروسته له هغې چې جرمنیان کمپ پرېږدي مري.

د اتلسو مترو مېړۍ

د اتلسو مترو مېړۍ
چې خولۍ يې پر سر وي
نه شته چې نه شته
يو مېړۍ چې د پنگوين او مرغاويو
ډکه گاډۍ كشي
نه شته چې نه شته
يوميړي چې فرانسوي وايي
لاتيني او جاوايي وايي
نه شته چې نه شته
نو ولې نه شته، ولې نه شته؟

Une fourmi de dix-huit mètres

Une fourmi de dix-huit mètres

Avec un chapeau sur la tête

Ça n'existe pas, ça n'existe pas

Une fourmi traînant un char

Plein de pingouins et de canards

Ça n'existe pas, ça n'existe pas

Une fourmi parlant français

Parlant latin et javanais

Ça n'existe pas, ça n'existe pas

Et pourquoi... pourquoi pas

ایمیلی الیزابت دیکنسن - Emily Elizabeth Dickinson

۱۸۳۰-۱۸۸۶

امریکایي لیکوالې، ایمیلی دیکنسن که څه هم څه باندې ۱۸۰۰ شعرونه لیکلي دي خو په خپل ژوند کې یوازې د اسو شاوخوا شعرونه چاپ کړي دي. هغه شعرونه یې چې په ژوند چاپ شوي دي په خورا دقت اېډېټ شوي وو او په خپل وخت کې هم خاص بلل کېدل. د شکل له لحاظه یې شعري تخنیک پوخ و او قافیې یې په ډېر مهارت کارولې. لومړۍ شعري ټولگه یې تر مړینې څو کاله وروسته په ۱۸۹۰ کې چاپ شوه خو تر نیمايي ډېر شعرونه یې نېردي نیمه پېرې د کورنیو شخړو له امله ناچاپ پاتې شول. له ۱۸۹۰ را په دې خوا د ایمیلی دیکنسن اثار په منظم ډول چاپېږي.

ستا په زړه کې ويا له شته ده

ستا په زړه کې ويا له شته ده
چې بې زړه، بې زړه گلان په کې غوږېږي؟
حيانا کې مرغی هغلته اوبه څښي
او چې سيوري په کې رېږدي؟
داسې غلې شان بهېږي چې هيڅوک پرې خبر نه دي
چې به دلته هم ويا له وي
خو بيا هم ستا د ژوندون خوارکۍ تنده
هره ورځ هلته ماتېږي
دا ويا له په پسرلي گوره
چې سيندونه ډک روان وي
واورې ځغلي پاس د غرونو له سرو نه
پلونه هم ورسره درومي
او بيا وروسته په سره اوږي
چې چمن وچ، سوی پروت وي
خيال پرې ساته ستا د ژوند وړه ويا له به
يوه سره غرمه وچېږي

Have you got a brook in your little heart

Have you got a brook in your little heart

Have you got a brook in your little heart,

Where bashful flowers blow,

And blushing birds go down to drink,

And shadows tremble so?

And nobody knows, so still it flows,

That any brook is there;

And yet your little draught of life

Is daily drunken there.

Then look out for the little brook in March,

When the rivers overflow,

And the snows come hurrying from the hills,

And the bridges often go.

And later, in August it may be,

When the meadows parching lie,

Beware, lest this little brook of life

Some burning noon go dry!

پيپر دو رونسار - Pierre de Ronsard

۱۵۲۵ - ۱۵۸۵

«د شاعرانو شهزاده او د شهزادگانو شاعر» پيپر دو رونسار د فرانسې د رنسانس د دورې يوه مهمه څېره ده. د هغه مهال له اووه نور شاعرانو - ژواکيم ديو بېلی ()، ژان آنتوان دو باييف ()، اېتيپن ژودېل ()، رېمي بېلو ()، ژان دورا ()، ژاک پېلتيې () او پونتوس دو تيار () سره يې يو تاريخي مهم ادبي خوزنست د پلبياد () يا «پيرونې» په نامه پيل کړ چې موخه يې د هغه مهال د معتبرو ژبو (لکه لاتينې) له اغيز څخه د فرانسوي ژبې را ايستل او دې ژبې ته د يو ځانگړي هويت ورکول وو.

رونسار په خپلو شعرونو کې همد ژبې روانی او سوچه والي ته پام کړی دی او هم يې د شعري انځورونو په پنځولو کې ستر لاس درلود. د خپل وخت د منل شوو شعري قالبونو کارولو ته يې ځانگړې توجه کړې ده او د سانېټ قالب په رواجولو کې يې مخکښ نقش لوبولی دی.

راڻه چي ورشو¹⁵

ښڪلوڪي راشه
گلاب ته ورشو
سهار يي لمر ته
خپلي سرې ختي
وي غورولي
چي مازيگر خو به يي
جامي شلبدلي نه وي
ها ښڪلي رنگ يي
چي بڀخي تا غوندي و
چهرته الوتي نه وي

###

ښڪلوڪي گوره
چي ڇومره زر يي
خپل بنايستونه
پر ڄمڪه تل ڪرل
دا طبيعت هم
ميرني مور ده
يو ښڪلي گل چي
تر مازيگره
لا نه پايپري

###

ښڪلوڪي راشه
يوه خبره
له ما هم واوره
ڇو دي ښڪلا ته
سترگي بر بڻبڻري

¹⁵ دا شعر د شاعر معشوقي ڪساندرا ته ڊالي شوي دي

له پېغلتوبه
خوندونه واخله
لكه دا گل يې
چې تار په تار كړ
زړښت به راشي
تا به هم واخلي

Mignonne, allons voir si la rose

Mignonne, allons voir si la rose

Qui ce matin avait déclose

Sa robe de pourpre au Soleil,

A point perdu cette vèprée

Les plis de sa robe pourprée,

Et son teint au vôtre pareil.

Las ! voyez comme en peu d'espace,

Mignonne, elle a dessus la place

Las ! las ses beautés laissé choir !

Ô vraiment marâtre Nature,

Puis qu'une telle fleur ne dure

Que du matin jusques au soir !

Donc, si vous me croyez, mignonne,

Tandis que votre âge fleuronne

En sa plus verte nouveauté,

Cueillez, cueillez votre jeunesse :

Comme à ceste fleur la vieillesse

Fera ternir votre beauté.

سل واره مي دا هيله ده كرې

سل واره او سل واره مي دا هيله ده كرې
چې ځان درته پېرى كرم او په پته درته درشم
ستا په زړه كې پت شم او هغه مرض پيدا كرم
چې ته يې دومره سخته كرې پر ما باندې بې رحمه

كه وم هلته دننه، بيا به زه شمه برلاسى
پر هغه بد مرض چې يې دښمنه كرې د مينې
نه به پله شي رانه پاتې نه يو رگ ستا په وجود كې
چې زه ستا د پېژندو له پاره سر وربنكاره نه كرم

ته يې غواړې او كه نه خو طبيعت په دې مالوم كرم
څه چې انگېرې او غواړې په هرڅه باندې به پوه شم
له رگونو به دې ټول كنگل بهر كرم

سرې لمبې به كرې د مينې په كې بلې
او چې كله ښه ډاډه شومه چې اور درباندي بل شو
نو سرې به شم له سره، ته به شې په ما مينه

J 'ay cent fois désiré et cent encores d'estre

J 'ay cent fois désiré et cent encores d'estre

Un invisible esprit, afin de me cacher

Au fond de vostre cœur, pour l'humeur rechercher

Qui vous fait contre moy si cruelle apparostre.

Si j'estois dedans vous, au moins je serois maistre

De l'humeur qui vous fait encontre Amour fascher,

Et si n'auriez ny pouls ny nerfs dessous la chair

Que prompt je ne-cherchasse afin de vous cognoistre.

Je sçaurois, maugré vous et vos complexions,

Toutes vos volontez et vos conditions,

Et chasserois si bien la froideur de vos veines

Que les flames d'amour vous y allumeriez;

Puis, quand je les verrois de son feu toutes pleines,

Je redeviendrois homme, et lors vous m'aimeriez

زرغونه سايقين

۱۹۹۹

د اوزبېکي ژبې، ځوانه افغانه ليکواله چې شعرونه يې په اوزبېکي ژبېو رسنيو کې خپرېږي.

د مرغی غاړې¹⁶
له خوښۍ نه دي
قفس به څنگه
ورباندې پوه شي

¹⁶ اوزبېکي متن شاعرې په خپله په دري بيان کړی او ژباړه د همدې توضیح له مخې ده

خوشليگيدن
سيره مس قوشلر
قفسگه كيم انگلتسين

آذر سلیم - Ozar Salim¹⁷

۱۹۶۸

د تاجیکستان معاصر شاعر چې هم په خپل هېواد کې او هم د پارسي ژبې په نورو ټاټوبو کې منل شوې څېره ده. شعرونه یې ډېرو سندرغاړو په موسیقي هم اړولي دي. آذر سلیم ته په افغانستان کې د زري کړکي د ۱۳۹۸ کال جایزه هم ورکړ شوې ده.

¹⁷ د لوستو د اسانۍ په خاطر د آذر سلیم تاجیکي شعرونه په دري رسم الخط لیکل شوي دي.

نيمه دنيا

لمر په دولسو ساعتونو کې
له نيمې دنيا چورلي
نور دولس ساعته
بلي نيمې ته په کار دي
*

زموږ پر کلي
له سهاره تر ماښامه
لمر ځلېږي
زموږ کلی
پوره نيمه دنيا ده

نیم دنیا

در ده و دو ساعت ار خورشید
سیر سازد نیم دنیا را
در ده و دو ساعت دیگر
میروود بر سیر نیم باز مانده
لیک من دیدم که خورشید
از سحر تا شام
در فضای روستایم میزند چرخ
روستای من، تو شاید نیم دنیایی

سپي شوي زمريان

په کيسو کې چې د زمري نوم راځي
د بې وزلو ملاتړ کوي
زمری زموږ په زړو اسطورو کې اتل و
خو ما وليدل چې، سپي شوو زمريانو،
ستاسې د زمريتوب هيت
د هډوکو تر گاونډه و.

شیران سگ گردیده

شیر در هر قصه بی که ذکر نامش رفت
از ضعیفان پشתיبان بودست
شیر در اسطوره های کهنه ی ما قهرمان بودست.
لیک ای شیران سگ گردیده، من دیدم
هیبت شیری تان، افسوس
تا به نزد استخوان بودست

مور مې باران دى¹⁸

مور مې باران دى
خبرې يې څومره موزونې دي!
دا زما زړه
يو وچ ځنگل دى
خو نن مې چې مور په وره راننوخې
رما زړه به د نړۍ تر ټولو شنه جلگه شي.
لكه د اوسنۍ زمانې ورونه
چې غږ پېژني
د هغې د پښو په ښكالو پرانيستل كېږي
مور مې باران دى
د زړه واړه غمونه مې مينځي.

¹⁸ په لږ مانيز توپير دا شع دوه واړه ژباړل شوى دى

باران مې مور ده

باران مې مور ده
خبرې يې څومره موزونې دي!
دا زما زړه
يو وچ ځنگل دی
خو نن مې چې مور په وره راننوخې
رما زړه به د نړۍ تر ټولو شنه جلگه شي.
لکه د اوسنۍ زمانې ورونه
چې غږ پېژني
د هغې د پښو په ښکالو پرانيستل کېږي
باران مې مور ده
د زړه واړه غمونه مې مينځي.

مادرم باران است

مادرم باران است
حرفهایش چقدر موزون اند
حالیا این دل من
هست یک جنگل خشک
لیک امروز چو مادر زدرم باز آید
دل من سبزترین بیشه ی دنیا گردد
همچو درهای معاصر که شناسند صدا
در اسرار شگفتن
به صدای قدمش وا گردد
مادرم باران است
همه اندوه دلم میشوید

گونگی باغ

باغ چې ژاړي.

هسې نه ده چې ځواني يې ترېنه تللې

د وږمې له هجره هم نه،

نه له دې چې د لمر مينه کمه شوې.

نه د مني د باران له لاسه ژاړي.

د باغ ژبه وه د پاڼو، اوس رږېږي

باغ د ژبې، خپلې ژبې په مرگ ژاړي.

باغ گنگ

باغ اگر میگیرید
نه از آن که دیگر نیست جوان
نه ز هجران نسیم
نه ز بی مهری خورشید
نه ز باران خزان میگیرید.
برگهایش که زبانش بودند میریزند
باغ بر مرگ زبان میگیرید

د باد سورنی

د باد غوغا د سورني غبر ته ورته
زما وجود کې يې د مني سره سا ورپو کره
تر پنبو لاندې چې يوه پاڼه ذره ذره شوه
زما له زړه يې د شينوالي هيله وتورله
د رودکي¹⁹ غوندې مې آه له شونډوو واته چې
«وختونه نور شو...» خلک هم بدل شول
«وختونه نور شو...» هر يو تن بدل شو
يوازې زه د تل په څېر پاتې يم
لکه د «جوى خانم»²⁰
«فقط همدومره و د لارې خورۍ!»
د باد په چغو کې دا غبر اورمه.
هسې خواري له خولې وکاري کړيکې
بادونه خوشې فريادونه نه کړي.
د کړکۍ شا ته مې د باد د سورني غر پورته شو
د باد سورنی غبر پري.

¹⁹ رودکي وايي:

کنون زمانه دگر گشت و من دگر گشتم
عصا بيار، که وقت عصا و انبان بود
(چې زمانه شوله بدله، زه يې هم بدل کړم
امسا مې راوړه چې د گوډي او امسا شومه نور)

²⁰ «جوى خانم» په بلخ کې د يوې ويالې نوم و.

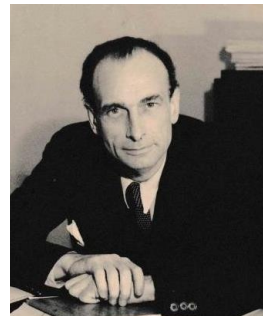
ترنای باد

فغان باد چو فریاد ترنا بود، کز آن
دمید روح خزان در تمام پیکر من
و از شکستن یک برگ زیر پای، شکست
به سبز بودن امید خویش باور من
چو رودکی به لبم آه تلخ میگوید:
«کنون زمانه دیگر گشت و...» شد دیگر مردم
«کنون زمانه دیگر گشت و...» شد دیگر همه کس
به غیر از من و این جوی ساده ی خانم
«تمام زاد سفر غیر آن نیست مرا»
شنیدم این سخن تلخ ز ترنای باد
تلاش بی ثمر آخر شود فغان در لب
نمیکشند به بیهوده باد ها فریاد
صدای ترنای باد است پشت پنجره ام
صدای ترنای باد

فيلپ سوپو - Philippe Soupault

۱۸۹۷-۱۹۹۰

فرانسوی شاعر، لیکوال او ژورنالیست دی چې له آندې پروتون () او لویی اراگون () سره یې لومړی د داداییزم () بنسټ کېښود چې هدف ترې د ادبیاتو له سره ایجاد و. بیا یې له همدغو شاعرانو او نورو سره د سورریالیسم بنسټ کېښود. شعري ټولگې، ناولونه او د لنډو کیسو کتابونه، د تياتر نندارې، تکلونه، آټو بیوگرافیک آثار او د رسامیو البومونه یې خپاره شوي دي.

کلیزه

غواړمه درکړم
يو د سر تاج چې
د اسمان ستوري
واړه په کې وي

غواړمه درکړم
د ټولې ځمکې
د بلبانو واړه سندرې

غواړمه درکړم
چوپتيا د ژمي
د پسرليو واړه موسکاوې
هغه د اوړي
ټولې رڼاوې
لمبې د مني

غواړمه درکړم
څه مې چې نه وو
چې در مې نه کړل
دغه خپل ژوند مې
زموره دواړو
تلپاتېوالی

Anniversaire

Je voudrais te donner
une couronne
constellée de toutes les étoiles
du firmament

Je voudrais te donner
Le chant des rossignols
De toute la terre

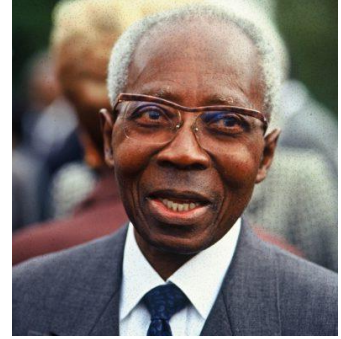
Je voudrais te donner
Les silences de l'hiver
Les sourires du printemps
La clarté de l'été
Les flammes de l'automne

Je voudrais te donner
Tout ce que je n'ai pas pu
Pas su
Te donner
Ma vie
Notre éternité.

ليوپولد سپدار سېنگور - Leopold Sedar Senghor

۱۹۰۶ - ۲۰۰۱

د سېنېگال شاعر، ليکوال او سياستوال دی. يوازینی افريقايي دی چې د فرانسې د اکاډيمي غړيتوب يې تر لاسه کړی دی. د سپدار سېنگور د شاعرۍ ايډيال که څه هم نړۍ وال مدنيت دی خو د تور پوستو د فرهنگي او تمدني هويت ستر مدافع هم دی. شعر يې له افريقا او افريقايي هويت سره ژور پيوند لري. د هېواد تر خپلواکۍ د مخه د فرانسې په حکومت کې تر وزارت رسدلی و او تر خپلواکۍ ورسته نه ۱۹۶۰ څخه تر ۱۹۸۰ پورې د سېنېگال ولسمشر و.

يوازې يم

زه دې ورشو کې، تکی تنها يم
په شومه دم کې
له یخنی غونجو
ونو په خوا کې.
هنغوی څنگلې
خپلې تنې نه
راتاوې کړي
يوه له بلې
پورې نښتې
پانې يې تللي
دخپلې خوښې
ها جزيرو ته

زه دې ورشو کې، تکی تنها يم
په شومه دم کې
يوازې توب يم
د تشو لارو
څنگ ته ولاړو
د برېښنا ستنو.

Je suis seul

Je suis seul dans la plaine

Et dans la nuit

Avec les arbres recroquevillés de froid

Qui, coudes au corps, se serrent les uns tout contre les autres.

Je suis seul dans la plaine

Et dans la nuit

Avec les gestes de désespoir pathétique des arbres

Que leurs feuilles ont quittés pour des îles d'élection.

Je suis seul dans la plaine

Et dans la nuit.

Je suis la solitude des poteaux télégraphiques

Le long des routes

Désertes.

فریدریش شیلر - Johann Christoph Friedrich von Schiller

۱۸۰۵-۱۷۵۹

د الماني ژبې يو تر ټولو ستر شاعر دی چې ځينې شعرونه او نظموه يې اوس د الماني ادبياتو هغه ټوټې دي چې له پام نه شي غورځېدای. د شعر او تياتر تر څنگه يې فلسفي لسکنې هم کړې دي چې د ښکلا پېژندنې (Esthetics) او ټولنيز مسايل يې په کې ځيرلي دي چې د المان پر ايدياليسم (Idealism) او رومانتيسم (Romantism) يې ژور اغيز ښندلی دی.

د مشهور ليکوال او فيلسوف گوټه (Goethe) سره ملگرتيا يې د ژوند په وروستۍ برخه

کې فکري نظام تر ډېره اغيزمن کړی دی.

هغه موضوعات چې شيلر پرې کار کړی دی، که د اخلاقو په برخه کې دي، که د سياست په برخه کې دي او که د ښکلا پېژندنې په برخه کې، د المان - او په ټوله کې د اروپا - فکر او ادبياتو ته يې په يو ډول لوری ورکړی دی. په الماني ادبياتو کې د کلاسيسيسم (Classicism) د تشې د ډوکول په خاطر يې د فرانسوي ليکوا راسين () تراژيدي فېدر () الماني ته وژباړله او په الماني کې يې د يوناني تراژيدي اساسات معرفي کړل. او په دې توگه يې هم د المان او هم د اروپا په ادبياتو کې غبرگ، کلاسيک او رمانتيک، حيثيت خپل کړ.

د ایمان خبرې²¹

درې خبرې درته وایم
له ژورې مانا ډکې
چې له هرې خولې راوځي
خو د زړه له تله خېژي
بې ارزښته هغه څوک دی
چې پر دې دريو خبرو
یې په زړه کې باور نه وي
انسانان ازاد پیدا دي
که زنجیر کې هم زېږېږي
د عوامو په خبرو مه تېروځئ
نه د هغو په خبرو
چې له عقله پلي شوي
غلامان چې زنجیر مات کړي مه ډارېږئ
له ازاد انسانه هم ترهه و نه کړئ
نېکي تشه وینا نه ده نو دنیا کې
انسانانو ته نېکي ده
که پښې یې په هر یو قدم کې رېږدي
بیا به هم د الهي موخې له پاره قدم اخلي
هغه څه چې د پوهانو
علم او پوهې ته نه ښکاري
ساده پاکې ارواگانې
پرې پوهېږي
خدای هم شته دی، ارادې یې دي تلپاتې
د سر یو ارادې که ټینګې نه وي،
پر زمان او پر مکان باندې خپره ده
ها ژوندی، ها لوړه پوهه

²¹ د الماني متن په جزییاتو د پوهېدلو له پاره مې د گزويې مرمیې (Xavier Marmier - ۱۸۰۸ - ۱۸۹۲) پر فرانسوي ژباړې تکیه کړې ده.

هر څه اوږي او بدلېږي
دې بې پايه دايره کې
او په منځ کې بې بدلون، بې هراسه
هغه ستر بې شانه روح دی
دغه درې له مانا ډکې
او ژورې وينا ساتئ
خوله په خوله يې انتقال کړئ
له يوه نسل نه بل ته
دا ويناوې به په زونو کې وي مېشتې.
له انسانه به هېڅکله، په هېڅ حال کې
څوک غلا نه کړي
کوم ارزښت چې ده کې شته دی
څو پر دغو درې خبرو
يې په زړه کې باور پروت وي

Die Worte des Glaubens

Drei Worte nenn ich euch, inhaltschwer,
Sie gehen von Munde zu Munde,
Doch stammen sie nicht von außen her,
Das Herz nur gibt davon Kunde,
Dem Menschen ist aller Wert geraubt,
Wenn er nicht mehr an die drei Worte glaubt.
Der Mensch ist frei geschaffen, ist frei,
Und würd er in Ketten geboren,
Laßt euch nicht irren des Pöbels Geschrei,
Nicht den Mißbrauch rasender Toren,
Vor dem Sklaven, wenn er die Kette bricht,
Vor dem freien Menschen erzittert nicht.
Und die Tugend, sie ist kein leerer Schall,
Der Mensch kann sie üben im Leben,
Und sollt er auch straucheln überall,
Er kann nach der göttlichen streben,
Und was kein Verstand der Verständigen sieht,
Das übet in Einfalt ein kindlich Gemüt.
Und ein Gott ist, ein heiliger Wille lebt,
Wie auch der menschliche wanke,
Hoch über der Zeit und dem Raume webt
Lebendig der höchste Gedanke,
Und ob alles in ewigem Wechsel kreist,
Es beharret im Wechsel ein ruhiger Geist.
Die drei Worte bewahret euch, inhaltschwer,
Sie pflanzet von Munde zu Munde,
Und stammen sie gleich nicht von außen her,

Euer Innres gibt davon Kunde,
Dem Menschen ist nimmer sein Wert geraubt,
So lang er noch an die drei Worte glaubt.

رابعه عدويه قيسيه

۸۰۱-۷۱۲

رابعه عدويه د اسماعيل عدوی قيسي لور په دويمه هجري پېړۍ کې (۱۸۵ هـ - ۱۸۴ هـ) د عربو ستره شاعره او د اسلامي تصوف خورا مشهوره څېره ده چې په «تاج الرجال» او «ام الخیر» هم ياده شوې ده. د حسن بصري او ابراهيم ادهم په څېر سترو صوفيانو سره همعصره ده او د رواياتو له مخې يې ورسره ليدلي هم دي.

د رابعه په اړه يو مشهور روايت وايي چې هغې په يو لاس کې د اوبو کوزه او په بل لاس کې بله ډيوه گرزوله، ويل يې په اور جنت سيزم او په اوبو دوزخ وژنم چې انسان د خالق عبادت د مينې له مخې وکړي نه د وېرې او تمې له مخې.

ته چي خوربېرې، ژوند دې ترخېرې²²
ته چي خوبېرې، نور دې قهرېرې
ستا او زما چي اړيکي کلک شي
لارمې دې نورو خنې بېلېرې
ستا ياري روغه، نور دې په هېڅ شي
پر خاوره بره، دې خاورې کېرې

²² د عربي متن په پوهېدو کې مې د ډاکټرې خديجې کشوک D. KCHOUK Khedija له فرانسوي ژباړې مرسته اخيستې

فليتک تحلو والحياة مريرة
وليتک ترضى والانام غضاب
وليت الذى بينى وبينک عامر
وبينى وبين العالمين خراب
اذا صح منک الود فلكل هين
وکل الذى فوق التراب تراب

رابرت فراست – Rober Frost

۱۸۷۴ – ۱۹۶۳

رابرت فراست، امریکایي شاعر، په امریکا کې د مودرنیسم () د پراخې او چټکې خپرېدا پر وړاندې د یو ډول غبرگون په توګه مخالف لوري ته مخه کوي او د خپل شعر موضوعات او انځورونه د امریکا له کلیوالي ژونده را اخلي چې هم په کې یو ډول هنل شته او هم شکاکیت. فراست ته د اتلسمې او نولسمې پېړۍ د شعر د اتصال کړۍ هم وايي.

د فراست شاعري د یوازې توب، فردیت او طبیعت له ارزښتونو ډکه ده او د شلمې پېړۍ

د شعر زېری ورکوي.

اور او ڪنگل

ڏينھن وائي دا جھان به ٻه اورونو ڪي ختم ٻري
ڏينھن وائي نه ٻه ڀڃ ڪي.
د شوق خوند ڇي ما ليدلي
زه د اور له ٻلويانو سره مل ڀم.
خو ڪه بل حل تباھي وي
فڪر ڪرڻه ڇي له ڪرڪي هم خبر ڀم
شم ويلاي ڇي ورائي ته
ڀڃ هم ٻنه دي
گوزاره ورباندي ڪري.

Fire and Ice

Some say the world will end in fire,

Some say in ice.

From what I've tasted of desire

I hold with those who favor fire.

But if it had to perish twice,

I think I know enough of hate

To say that for destruction ice

Is also great

And would suffice.

ماری لور گرووار - Marie-Laure Grouar

۱۸۴۳ - ۱۸۲۲

مورزادي گونگی او پندی، د عقلي معلولیت درلودونکې ماري لور لنډ ژوند د غمونو او حوادثو مجموعه وه. پلار یې د ناچلو پیسو د کارولو په تور په تبعید او شاقه بند محوم شو. خور یې په نري رنځ مړه شوه او په خپله هم چې په همدې ناروغۍ اخته وه، نورماندي ته ولاړه او لږ وخت وروسته یې سا ورکړه.

له ستونزو او محدودیتونو سره سره یې د خپل وخت له ستر لیکوالو او شاعرانو لکه شاتوبریان ([Chateaubriand](#))، سنت بوو (Sainte Beuve) او مارسلین دېبورد والمور ([Marceline Desbordes-Valmore](#)) سره د لیکونو تبادلې کوله.

تا ويل پېغلي شاعرې
زړه دې پټ كړه، د اروا غزل دې غلي!
زموږ بښخې دې گونگۍ وي
پر خپل عشق باندي منكرې، د دردونو ساتندويې
خو زه وايمه چې تالندو ته ورشه،
توپانونو، سېلاوونو ته ووايه چې خپل قهر بېرته و خوري
په درو كې د انگۍ غږونه ټپ كړه
چې د درد يا د بنادۍ كړيكې يې خېژي
په خابونو كې بلبلو ته ووايه
چې سندرې كې يې ته اندېښنې گوري
ورته وايه چې د تل له پاره چوپ شي. څوك چې ښكېل دي زولنو كې
د سپېڅلې ازادۍ اميد پرې بند كړه
چې غږونه، چې سندرې، چې سلگۍ واړه خاموش شي
چه هر، هر څه گونگ او لال شي، زه به بيا سندرې بس كړم

Vous m'avez dit un jour : Jeune fille poète,
Ne chantez point votre âme et cachez votre cœur ;
La femme, parmi nous, doit demeurer muette,
Renier ses amours et garder sa douleur.

Et moi je vous réponds : Dites à la tempête,
Aux grands vents, aux grands flots d'étouffer leur fureur ;
Faites taire au vallon l'écho fort qui répète
Ou le cri de souffrance ou le cri du bonheur ;

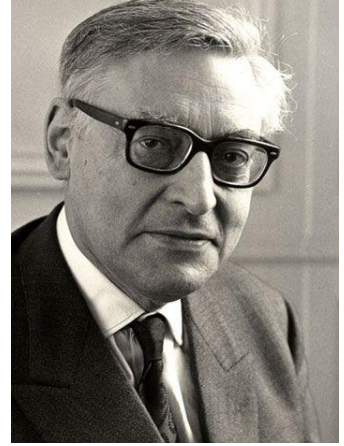
Dites au rossignol, sous la grande ramée,
Que son accent fait peine à votre âme alarmée...
Qu'il se taise toujours... Défendez au reclus

D'invoquer l'espérance et la liberté sainte ;
Faites taire tout bruit, tout chant et toute plainte :
Quand tout sera muet, je ne chanterai plus.

رېموند کونو - Raymond Queneau

۱۹۰۳ - ۱۹۷۶

فرانسوی شاعر، کونو په ۱۹۲۴ کې له سورریالیسم سره یو ځای شو خو کاله وروسته د دغه ادبي مکتب له مهم سرلاري اندرې پروتون () له خوا اه دې ادبي مکتب څخه و ایستل شو. په غیرگون کې یې کونو یو شمېر طنزي لیکنې هم وکړې. له یوې خوا د فرانسې د یوې خورا مهمې خپرنډوېې ټولنې گالیمارد (Gallimard) سره د مصحح په توگه او وروسته د ادبیاتو د خورا مهمو آثارو د مجموعې د خپرلو د لړۍ (Pléiade) مشر هم شو، خو له بلې خوا د فرانسوي ژبې د بدلون او پر ژبه د نوو رسنیو (لکه تلویزیون) اغیز ته اندېښمن و.

په ۱۹۵۰ کې یې له څو نورو مهمو لیکوالو سره د «پاتافیزیک» (Pataphysique) کالج (چې د میتا فیزیک مسخ شوې بڼه ده، ظنن، پر کلماتو لوبو او د نامتعارفو افکارو بیان ته خاصه توجه کوي) بنسټ کښېښود.

شعر

چې ښه يې خوښ کړې، ښه يې کتار کړې
له يو څو ټکو شعر جوړېږي
ټکي، که مينه ورلره ورکړې،
نو شعر کېږي
کله څوک خپله هم نه پوهېږي
چې زه څه واييم،
شعر چې جوړ شي، مضمون به گوري
چې بيا يو نوم هم ورباندې کېږي
نورو وختو کې، به خاندې، ژاړې
چې شعر ليکې
شعر، که هرڅه ورسره وکړې
بيا هم افراط دی

Un poème

Bien placés bien choisis
quelques mots font une poésie
les mots il suffit qu'on les aime
pour écrire un poème
on ne sait pas toujours ce qu'on dit
lorsque naît la poésie
faut ensuite rechercher le thème
pour intituler le poème
mais d'autres fois on pleure on rit
en écrivant la poésie
ça a toujours kékchose d'extrême
un poème

هنري لاسن - Henry Lawson

۱۸۶۲ - ۱۹۲۲

د استرالیا د استعماري دورې يو خورا ستر شاعر او ژورنالست، هنري لاسن، د لنډو متنونو په ليکلو کې شهرت لري. ژبور نشنلست، لاسن د استرالیا د سيمه ييزې ژبې د فېکشن د ودې له پاره جدي کار کړی دی.

په غرونو کې باران

د لږو وړېځې، درې پرې ډکې،
خړکۍ ښکلا يې چېرته غرقېږي
د لاچي ونې، سختې شغېږي
غرونو دي ټنډې، تروې نيولې
لږې، ريتاږې د کوم کفن دي
چې له کمرونو را خړېدلې
د خړويو گن کتارونه
د غره له خوکو لاندې را څاڅي

اسمان د سرپو په شان ته خړ دی
مگر کوم ځای چې شمال برگ شوی
رڼا د ورځې، په تېښته درومي
راباندې شپه شوه، په منډه منډه
خو زما مينې، باران به تېر شي
زما تر غمه لا هم تر مخه
دې د سرو زرو مازيگري کې
لمر روانېږي، د سبا لور ته

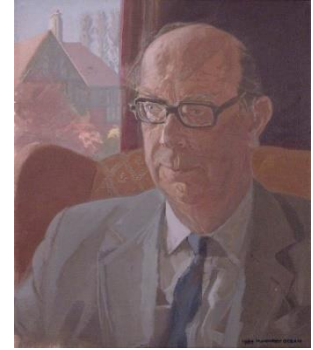
Rain In The Mountains

THE valley's full of misty cloud,
Its tinted beauty drowning,
The Eucalypti roar aloud,
The mountain fronts are frowning.
The mist is hanging like a pall
From many granite ledges,
And many a little waterfall
Starts o'er the valley's edges.
The sky is of a leaden grey,
Save where the north is surly,
The driven daylight speeds away,
And night comes o'er us early.
But, love, the rain will pass full soon,
Far sooner than my sorrow,
And in a golden afternoon
The sun may set to-morrow.

فيلپ لركين - Philip Larkin

۱۹۲۲-۱۹۸۵

فيلپ لركين په انگلستان كې د شلمې پېړۍ تر ټولو ستر شاعر بلل شوی دی. د ملك الشعرا () لقب وړانديز هم ورته وشو چې و يې نه مانه. د لركين د شعر په اړه ويل شوي چې ځانگړتيا يې د عادي، ورځنۍ ژبې سبك، روڼتيا، آرامه او له فكره ډك لحن، طنز او د عام عقل سره مستقيم تړاو دی. د هغه د سبك په اړه دا هم ويل شوي چې د تغزل او نارضايتۍ يوه مجموعه ده.

ورځې

ورځې ولې پيدا شوې؟
مور په ورځو کې اوسېږو.
ورځې راشي، مور راوینس کړي،
په یو نه، په څو څو ځله.
ورځې ځای د خوشالی دی
مور به چېرې اوسېدلای که ورځ نه وای؟
دا پوښتنه که ځواب شي
نو طیب او ملا دواړه
به اوږدو جامو کې راشي
میدانونو کې به ځغلي

Days'

What are days for?

Days are where we live.

They come, they wake us

Time and time over.

They are to be happy in:

Where can we live but days?

Ah, solving that question

Brings the priest and the doctor

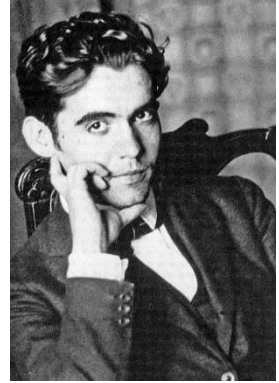
In their long coats

Running over the fields.

فدريكو گارسيا لوركا – Federico Garcia Lorca

۱۸۹۸ – ۱۹۳۶

فدريكو گارسيا لوركا اسپانيائي شاعر، ڊرامه ليکونکی او سٽيج جوړوونکی دی چې د شلمې پېړۍ په پيل کې يې د اروپا منل شوي، نوي او متفاوت، ادبي خوزبنتونه له يو شمېر نورو ځوانو ليکوالو (د ۲۷ ډله) سره اسپانيې کې معرفي کړل. لور کا د اسپانيې د گرينادا سره نېردي پيدا شوی او لوی شوی دی، ماشومتوب او ځواني يې د اسپانيې له ژيتانو سره نېردي تېره کړې (ژيتان يوه کوچۍ قبيله ده چې ډېر وخت يې د ختيزې او لويديزې اروپا تر منځ تگ راتگ کاوه، خپله ژبه، خپل رسوم، خپله موسيقي او خپل د ژوند طرز يې درلود) او ترې اغيزمن شوی دی.

له مشهر اسپانيائي نقاش سالوادور دالي (Salvador Dali) سره يې د مينې او ملگرتيا اړيکه درلوده او د هغه په مرسته د فرانسې او امريکا له ادبي او هنري کړيو سره په تماس کې شو. او د سورياليستي خوزبنت يوه د پام وړ څېره شوه. د لورکا شاعري او تياتر د ژيتانو د ژوند، د فلامنکو موسيقي او د اسپانيې د غوايانو سره د مقابلي د خونړۍ لوبې په چوکاټونو کې تنظيم شوي دي.

د اسپنيې د انقلابي نهضت مل او خواخوږی لورکا په ۱۹۳۶ کې د فرانکو د ملېشو له خوا اعدام شو.

لاسولیا²³

په تور پروني کې ده نغبتې
وايي نرې ډېره وړه ده
زړونه بيا لوی دي
په تور پروني کې ده نغبتې
وايې چې نرم اوسېلی وي او که کړیکه
باد کې ورکېږي
په تور پروني کې وه نغبتې
کړکی يې وازه وه پرې ايښې
په سپېده داغ کې، له دې کړکی نه
واړه اسمان و، دننه شوی
وی، وی، وی، وی، وی
چې تور پروني کې وه نغبتې

²³ لاسولیا (La soleá) د فلانکو موسیقي یو ډول ساز دی. د دې شعر بڼتو متن اسپانوي متن ته په توجه د فرانسوي ژباړې له مخې برابر شوی دی.

La soleá

ESTIDA con mantos negros.
piensa que el mundo es chiquito
y el corazón es inmenso.
Vestida con mantos negros
Piensa que el suspiro tierno
y el grito, desaparecen
en la corriente del viento.
Vestida con mantos negros
Se dejó el balcón abierto
y al alba por el balcón
desembocó todo el cielo.
¡Ay ayayayay,
que vestida con mantos negros!

خوب مې د تل له پاره پنگ شو
په باران لوند مازيگري کې
زما زرگي ته دننه کېږي
هغه د مني د غم سندرہ
چې را اورېږي له هسکو ونو

يوه خواږه غوندي خيگان کې
د مرگونې منظرې زړه کې
اوس مات شوی زما غږ دی

خوب مې د تل له پاره پنگ شو
د تل له پاره لويه خدايه
واوره رالوېږي
زما د ژوند ، زما د ترهې
پر شاړې دښتې
يو توهم چې ، درومي ډېر لرې
د ورکېدو، کنگل کېدلو

دا اوبه گوره، چې را ته وايي
خوب دې د تل له پاره پنگ شو
هغه ستا خوب چې پای يې نه و.
دغسې وايي، را ته نن لرې
غبار ستړيا ده
د سپينې واورې.

د ساز تالونه مې داسې وايي

²⁴ پښتو متن اسپانوي متن ته په کتو د فرانسوي، انگليسي او دري (سيد طيب جواد) ژباړو پر بنسټ برابر شوی

خوب مې د تل له پاره ږنگ شو
غبار وهلي مازيگري کې
زما زړگي ته ورننوځي
هغه د مني د غم سندرہ
چې را اوربېري له هسکو ونو

OTRA CANCIÓN

¡El sueño se deshizo para siempre
En la tarde lluviosa
mi corazón aprende
la tragedia otoñal
que los árboles llueven.

Y en la dulce tristeza
del paisaje que muere
mis voces se quebraron.

El sueño se deshizo para siempre.
¡Para siempre! ¡Dios mío!
Va cayendo la nieve
en el campo desierto
de mi vida,
y teme
la ilusión, que va lejos,
de helarse o de perderse.

¡Cómo me dice el agua
que el sueño se deshizo para siempre!
¿El sueño es infinito?
La niebla lo sostiene,
y la niebla es tan sólo
cansancio de la nieve.

Mi ritmo va contando
que el sueño se deshizo para siempre.
Y en la tarde brumosa
mi corazón aprende
la tragedia otoñal
que los árboles llueven.

د شنو ونبو گونگوسی لا روان دی
د اینئر بوتی راتہ غیر پرائیستی
لکہ پرائنگ چہ خپل سیوری خپروی
زما پر تیاری وھلو سندرو

سپورمی کوکری شماری
تبر وھی او بیا یی شماری

پرون او سبا، شین او تور
تہ می پر سر د گنڈہریو د لنبتو تاج ردی.

او د اینئر بوتی را باندی چغی وھی
راورانندی کبری، داروونکی، غوربدلی.

Baco

ESTIDA con mantos negros.
piensa que el mundo es chiquito
y el corazón es inmenso.
Vestida con mantos negros
Piensa que el suspiro tierno
y el grito, desaparecen
en la corriente del viento.
Vestida con mantos negros
Se dejó el balcón abierto
y al alba por el balcón
desembocó todo el cielo.
¡Ay ayayayay,
que vestida con mantos negros!

لومړۍ کليزه²⁶

سم زما پر تندي گزري
اخ، زاړه، تللي حسرته!

اوس مې څه ته په کارېږي
که کاغذ دی او که رنگ دی، که شعرونه

له دې ځايه راته ستا غوښه ښکارېږي
د تازه کړکي په مثل، يا د سره سوسن په شانته

ای تر سپينې سپورمې لاندې غمړنگې
وايه وايه اوس زما په شوق ته څه کړې

Primer aniversario

La niña va por mi frente
¡Oh, qué antiguo sentimiento!

¿De qué me sirve, pregunto,
la tinta, el papel y el verso?

Carne tuya me parece,
rojo lirio, junco fresco.
Morena de luna llena.
¿Qué quieres de mi deseo?

...

په لمانځه ولاړه نجلۍ²⁷

د عنبرو تر ټوکړۍ لاندې

خوبوړې

د غوايه سترگو درته کتل چې

ستا تسپې لاس کې را اورېدلې

په دې ژور، وربښمین کمیس کې

و نه ښورېږې، ویرجینیا گلې

دا د تیونو شپې هندوانې دې

د لمونځ دعا ته، نذر کې ورکړه

27 پښتو متن اسپانوي متن ته په کتو د فرانسوي، انگلیسي او دري (سید طیب جواد) ژباړو پر بنسټ برابر شوی

LA SOLTERA EN MISA

Bajo el Moisés del incienso,
adormecida.

Ojos de toro te miraban.
Tu rosario llovía.

Con ese traje de profunda seda,
no te muevas, Virginia.

Da los negros melones de tus pechos
al rumor de la misa

خداى پاماني²⁸

که ومرم
برنده پرانستي پربردى

ماشوم هلته مالتې خوري
(زه يې له خپلې برندي وينم)

لوگرى غنم ريبي
(زه يې له خپلې برندي اورم)

که ومرم
برنده پرانستي پربردى

28 پښتو متن اسپانوي متن ته په کتو د فرانسوي، انگليسي او دري (سيد طيب جواد) ژباړو پر بنسټ برابر شوى

Despedida

Si muero,
dejad el balcón abierto.

El niño come naranjas.
(Desde mi balcón lo veo).

El segador siega el trigo.
(Desde mi balcón lo siento).

¡Si muero,
dejad el balcón abierto!

هلته څه دي چې ځلېږي
په ژورو دهلېزو کې

زویکه ور نور ور پسې بند کړه
ساعت یوولس بجې را ښایي

څلور ډېوې مې پر سترگو لگي
په کار مې نه دي

راته ښکارېږي چې گاونډي مو
د مسو لوبښي یو پر بل مېري

د سپینو زرو د هوږې غوټه
چې مرگي حال وي، میاشت راکمېږي،
د دېوالونو د زېږو زېږو
برجو پر سر یې
زېږ رنگې څنې را ځړولې

شپه ترهېدلې، په برنده کې
کړکۍ ترنگېږي
د زرو سپیو ډله پسې ده
چې پېژندلای یې لا هم نه شي
بوي د شرابو او د عنبرو
له دهلېزونو راپورته کېږي

د پخوانیو غرونو ځور دی

د لمدو لوخو له رپا خېژي
د تورې شومې، مات رواقونه
په انگازو دي
غوايان گلابو سره ويده دي

په دهلبزو کې څلور ډيوې دي
داسې غرمېري
لکه مومين چې بنامار چپه کړي
لاندي دره کې
غمجنې بنځې
د سرو وينې سره کنبېباسي
د گل په شانې، بې غږ و غوره
داسې درد منې
لکه د پېغلو نجونو ورنونه

د سيند دغاړې سپين سرو بنځو
د غرو لمنو کې ژړا وکړه
د سپينو څڼو او د نومونو
يوه بې ساري غوندې شېبه وه

تپه تياره کې، سپين دېوالونه
داسې بنکارېري لکه څپوني
کوچانې نجونې او بناپېري گډې
اکارديون نه نغمې وکاري

ادکې مورې کله چې مړ شوم
مشران خبر کړه،
په هغو شنو شنو تلگرافونو
چې د شمال او سوېل تر منځه
سره خواره دي

په شمار اوو چغو
ورسره اوو د وینو دارو
او بیا اوو ډکو د کوکنارو
د دهلیزونو په هغه تل کې
تتې هندارې، میده میده کړې

په غوڅو شوو لاسونو پتې
د سرو گلونو گېډیو لاندې
خدای خبره چېرته د قسمونو
او د نېپراوو
د سمندر شور و

د ځنگلونو په شور او ځور کې
اسمان کړې خپلې دروازې پورې
د ډیوو چیغې
د دهلیزونو تل کې خپرې وې

Muerto de amor

¿Qué es aquello que reluce
por los altos corredores?
Cierra la puerta hijo mío
acaban de dar las once.
En mis ojos sin querer
relumbran cuatro faroles.
Será que la gente aquella
estará fregando el cobre.

*Siete gritos, siete sangres,
siete almohadillas dobles
quebraron opacas Lunas
en los oscuros salones.
Lleno de manos cortadas
y coronitas de flores.
El mar de los juramentos
resonaba no sé donde.*

Brisas de caña mojada
y rumor de viejas voces
resonaban por el arco
roto de la media noche.
Bueyes y rosas dormían
solo por los corredores.
Las cuatro luces clamaban
con el furor de San Jorge.

Ajo de agónica plata
la Luna menguante pone
caballeras amarillas
a las amarillas torres.
La noche llama temblando
al cristal de los balcones

perseguida por los mil
perros que no la conocen.
Y un olor de vino y ámbar
viene de los corredores.

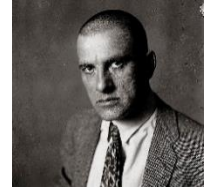
Madre, cuando yo me muera
que se enteren los señores.
Pon telegramas azules
que vayan del Sur al Norte.

Tristes mujeres del valle
bajaban su sangre de hombre
tranquila de flor cortada
y amarga de muslo joven.
Viejas mujeres del río
lloraban al pie del monte
un minuto intransitable
de caballerías y nombres.
Fachadas de cal ponían
cuadrada y blanca la noche
serafines y gitanos
tocaban acordeones.
Y el cielo daba portazos
al brusco rumor del bosque
mientras clamaban las luces
en los altos corredores.

ولادیمیر مایاکوفسکی - Vladimir Vladimirovitch Maïakovski

۱۸۹۳ - ۱۹۳۰

روسی لیکوال، شاعر، نقاش، سناریست او د ادب او هنر تیوریسین، مایاکوفسکی د ۱۹۱۷ تر انقلاب د مخه د روسی فوتوریسم (Futurism)³⁰ یوه مخکښه څېره وه. که څه هم مایاکوفسکی د نوي سوسیالیستي نظامي ملاتړی و او د هغه له پاره د تبلیغاتي پوسترونو په جوړولو کې ډېر فعال و خو د هنر په ډگر کې یې د سوسیالیستي حکومت ډېرېدونکې مداخله او د «سوسیالیستي ریالیسم» را منځ ته کول ورته د منلو وړ نه و. د رژیم ځنې کړنې یې په طنزي کارونو کې غندلې هم دي. په ۱۹۳۰ کې یې ځان وواژه.

30 فوتوریسم (آینده نگرۍ - راتلونکي-پالنه) یو هنري ادبي حرکت دی چې په ایټالیا کې یې وده وکړه او د روسیې په گډون نورو هېوادونو ته هم خپور شو. د فوتوریسم اساسات له تېر مهال سره پرېکون، عصريت ته مخه کول، صنعت، چټکتیا او پرمختگ دی.

گورئ،

دا ستوري چې بل شوي
 دا به ضرور د چا په کار وو
 ضرور به چا کړی دا سوال و
 چې دې پيدا شي
 چاته به دا د لارو څاڅکي
 هم مرغلرې بنکار بدلې
 ضرور به څوک تللي و خدای ته
 مخکې له دې چې شي ناوخته
 ورته به پروت و په زاريو
 لاسونه لپه
 چې يې يو ستوري ته حاجت و
 چې يې له ستورو يې خپل غم نه شو زغملای
 بيا به لږ وروسته
 خپلو دردو سره و تللی
 د اندېښنو د پتولو په تلاش کې،
 چا ته به ناست و
 چې يې ډاډه کړي:
 «ته خو اوس ښه يې کنه؟
 اوس خو به نه ډارېږي؟»
 گورئ
 که دغه ستوري دي روښانه
 دا به ضرور د چا په کار وو
 دا به ضرور وه چې ماښام کې
 که نور څه نه وي تش يو ستوری
 هلته د بام پر سر ځلېږي

³¹ په اصلي روسي متن کې «واورئ»

Послушайте!

Послушайте!

Ведь, если звезды зажигают –

значит – это кому-нибудь нужно?

Значит – кто-то хочет, чтобы они были?

Значит – кто-то называет эти плевочки жемчужиной?

И, надрываясь

в метелях полуденной пыли,

врывается к богу,

боится, что опоздал,

плачет,

целует ему жилистую руку,

просит –

чтоб обязательно была звезда! –

клянется –

не перенесет эту беззвездную муку!

А после

ходит тревожный,

но спокойный наружно.

Говорит кому-то:

«Ведь теперь тебе ничего?

Не страшно?

Да?!»

Послушайте!

Ведь, если звезды зажигают –

значит – это кому-нибудь нужно?

Значит – это необходимо,

чтобы каждый вечер

над крышами

загоралась хоть одна звезда!

سید رضا محمدی

؟ ۱۹۸۰

رضا محمدی د دري ژبې افغان شاعر او نقاد دی. له افغانستان بهر د پارسي ژبې په ټوله فرهنگي ساحه کې پېژندل شوی او منل شوی شاعر دی. محمدی د دري ژبې د کلماتو او تعبیرونو په کارولو کې د استادۍ تر حده رسېدلی دی.

سر دې لوړ و نو له باغه يې جلاکړې³²
ستا قامت نه ډارېدل ته يې نسکور کړې
ته به نه مړې ستا تکل به تل ژوندی وي
تل به پايي د کندهار مېړنتوب تا کې
د جگړې پر ډگر ستا توره به تل وي
تل به ياده ستا مېرانه ستا ځواني وي
وير به نه وي، ستا پر لاره به روان وي
شازلي، څو دا هېواد او دا جهان وي

³² دا شعر سيد رضا محمدی د جنرال عبدالرازق اخکزي د شهادت په مناسبت ليکلی و

ترا به جرم بلندی زباغ بیردند
ز سرفرازی ات ای سرو سبز ترسیدند
تو زنده میمانی استواری ات زنده است
نشان کاکه گی کندهاری ات زنده است
شجاعت تو به روزنبرد خواهد ماند
به یاد کاکل خونین مرد خواهد ماند
عزات روحیه قهرمان شدن باشد
تو زنده می مانی تا وطن وطن باشد

جان مک کری - John McCrae

۱۸۷۲ - ۱۹۱۸

جان مک کری کانادایی طیب، شاعر او لیکوال دی. په ۱۹۴۶ کې د کانادا حکومت مک کری ته د ملي تاریخي حیثیت درلودونکي شخصیت ([Person of National Historic Significance](#)) لقب ورکړ.

خوبولي سندري

خُئ وېدې شئ لېمه گيو
اوبنکې ماشوماني ستاسې لوبو کې رغېږي په سر اوږي
په آرام شئ، د شپې غم د اسې څه نه دی چې حساب شي
د هغوبناديو مخ کې چې سبا مو ترېنه ډک دی
خه، ويده شه، ته، زرگيه
د خوبونو په دنيا کې نشته، خای د اوبنکو نه شته
ژوند به ژر درلره راوړي
بورنونکې غوندې ترهې
ها غمونه چې وروستی عمر به تت کړي
نو ويده شه، ته، زرگيه
آه، کوچنيو ليمه گيو!
د زاړه پسرلي مړې شوې ها غوتې چې
د ژوندون سېلاب ميده کړې
هلته بنکته يې ډېری ډېری خپرې کړې
بختورې واوړې لاندې
خه، ويده شه، نور، زرگيه
چې لا مخکې دې درزا نه لاس اخيستی!
دا کلونه چې بې غږه راځي، درومي
داسې څه ورسره نه شته چې يې وايي
خو همدومره چې خوب خور دی
ای زرگيه!

Slumber Song

-I-

Sleep, little eyes

That brim with childish tears amid thy play,
Be comforted! No grief of night can weigh
Against the joys that throng thy coming day.

Sleep, little heart!

There is no place in Slumberland for tears:
Life soon enough will bring its chilling fears
And sorrows that will dim the after years.

Sleep, little heart!

-II-

Ah, little eyes

Dead blossoms of a springtime long ago,
That life's storm crushed and left to lie below
The benediction of the falling snow!

Sleep, little heart

That ceased so long ago its frantic beat!
The years that come and go with silent feet
Have naught to tell save this — that rest is sweet.
Dear little heart.

پابلو نرودا - Pablo Neruda

۱۹۰۴ - ۱۹۷۳

د چيلي شاعر او سياستوال پابلو نرودا په ۱۹۷۱ کې د نوبل د ادبياتو جايزه وگټله. د نوبل د جايزې د ورکړې پر مهال نرودا وويل: «يو شاعر هممهاله د پيوستون او يوازېتوب ځواک دی». د اسپانيې د جنگ پر مهال نرودا د اسپانيې په بارسولونا ښار کې د ديپلومات په توگه کار کاوه. د جنگ په اوږدو کې او په خاص ډول د گارسيا لورکا تر وژنې وروسته يې په زغرده او برالا د جمهوريت له لوري ملاتړ وکړ او د ژوند تر پايه يو ژمن شاعر پاتې شو. د ۱۹۷۳ د کودتا په ترڅ کې د نرودا کور ولوتل شو او کتابونو ته يې اور واچول شو. په دې وخت کې ناروغه و خو ويل کېږي چې په روغتون کې مړينه يې طبيعي نه وه. هغه، هغه

مهال ويلي وو: «دلته يوازینی خطرناک شی، شاعري ده.»

ستا خدا

که دې زړه وي نو ډوډۍ مې رانه واخله
هوا هم واخله که غواړې
خو خدا دې را ماخله

ها د گلابو ډنډر چې دې په لاس کې
لکه د تورې را ته نيولی
هغه اوبه چې کله ناخپه
ستا خوشالی کې په شړپ او شړوپ شي
د سپينو زرو هغه څپه چې
د تا له لوري کله خپره شي

زه چې له سختې جگړې بېرته
کله راستون شم. سترگې مې سترې
پرې مې ليدلې، دنيا هغه ده
خو چې درشل ته درنېدې شمه خدا دې واورم
چې ما پسې بره اسمان ته خېژي
د ژواندانه چې څومره لارې شته دي
زما په مخه واړه راپرانيستل شي.

گلې چې کله په توره شپه کې
ته راته گورې، دلارې تيرې
زما په وينو ناخپه سرې شي
نو را ته خنده،
ستا دا خدا به
زما لاسو کې
نوې وسله شي

د سمندر خواته، د مني وخت کې
خپله خدا کړه دې شان ته مسته
چې سپين ځگونه فوارې وکړي
په پسرلي کې به دې خدا ته
د هغو گلو رنگونه ورکړي
چې ما يې عمر په تمه تېر کړ
هغه گلاب، او هغه وسمه چې
زما د خاورې انگي کې خاندي

شپو پورې خنده
ورځ، که سپورمې وي،
که ورکې لارې، په جزيرو کې،
دغه مين هم چې ډېر ساده دی، ورپورې خنده
خو چې زه سترگې کله پرانيزم
بيا يې تړمه
چې د پنبو پلونه مې لېرې کېږي
يا بېرته تا ته درنېږدې کېږي
ډوډۍ مې واخله،
هوا، سهار او پسرلي واخله
خو گراني هېڅ وخت
خپله خدا دې رانه وا نه خلي
که نه نو مرمه.

Tu Risa

Quítame el pan, si quieres,
quítame el aire, pero
no me quites tu risa

No me quites la rosa,
la lanza que desgranas,
el agua que de pronto
estalla en tu alegría,
la repentina ola
de plata que te nace.

Mi lucha es dura y vuelvo
con los ojos cansados
a veces de haber visto
la tierra que no cambia,
pero al entrar tu risa
sube al cielo buscándome
y abre para mí todas
las puertas de la vida.

Amor mío, en la hora
más oscura desgrana
tu risa, y si de pronto
ves que mi sangre manch
las piedras de la calle,
ríe, porque tu risa
será para mis manos

como una espada fresca.

Junto al mar en otoño,
tu risa debe alzar
su cascada de espuma,
y en primavera, amor,
quiero tu risa como
la flor que yo esperaba,
la flor azul, la rosa
de mi patria sonora.

Ríete de la noche,
del día, de la luna,
ríete de las calles
torcidas de la isla,
ríete de este torpe
muchacho que te quiere,
pero cuando you abro
los ljos y los cierro,
cuando mis pasos van,
cuando vuelven mis pasos,
niégame el pan, el aire,
la luz, la primavera,
pero tu risa nunca
porpue me moriría.

هاینریش هاین – Heinrich Heine

۱۷۹۷ – ۱۸۵۶

الماني شاعر هاینریش هاینه ته د المان وروستی رومانیک شاعر او د رومانتیسم بشپړوونکی هم ریل شوي دی. ده وکړای شول چې روانه الماني ژبه په داسې ادبي او هنري ژبه بدله کړي چې تر ده دمخه یې ساری نه و. شعرونه یې تر بل هر چا زیات د موسیقي په پردو کې نغبتل شوي او نورو ژبو ته ژباړل شوي دي.

له کارل مارکس سره لیدنه یې د ژمن ادب لوري ته راکاږي او در مارکس په تشویق د سیاسي شعر، طنز او هزل لوري ته منځه کوي.

د ژوند په وروستیو کې فلج کېږي او خپل وروستی وختونه په هغه څه کې تېروي چې دی ورته خپل «د توشک قبر» (Matratzengruft) وایي.

دې زما تياره ژوندون کې³³
يو ښکلوکی شان انځور و
اوس انځور، تللی، الوتی
زه په توره شپه کې غرق يم
ماشومان چې په تياره کې
وارخطا شي او ډارېږي
نو له وېرې چې ځان ژغوري
تول يوځای سندرې وايي
زه ماشوم يم خو ستر شوی
اوس نو دغو تورتمو کې
دا سندرې مسته نه ده
خو له وېرې ځنې خلاص يم

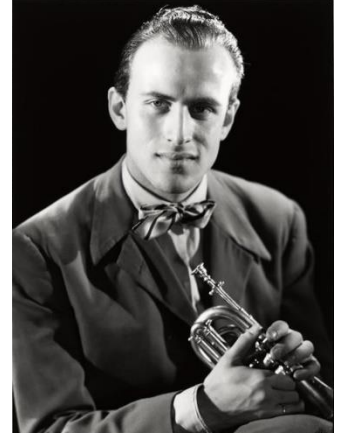
³³ د الماني متن په پوهېدلو کې مې له فرانسوي ژباړې مرسته اخیستې ده.

In mein gar zu dunkles Leben
Strahlte einst ein süßes Bild;
Nun das süße Bild erblichen,
Bin ich gänzlich nachtumhüllt.

Wenn die Kinder sind im Dunkeln,
Wird beklommen ihr Gemüth,
Und um ihre Angst zu bannen,
Singen sie ein lautes Lied..

Ich, ein tolles Kind, ich singe
Jetzo in der Dunkelheit;
Ist das Lied auch nicht ergötzlich,
Hat's mich doch von Angst befreit.

فرانسوی لیکوال، شاعر، نقاد، کمپوزیتور، سندرغاری او د جاز موسیقي ترومپت غبروونکی د هنري خلاقیت یوه بېلگه ده. د وجودي فلسفې له کړيو سره نږدې پاتې شوی، د رېموند کونو () د پاتافیزیک کالج «دایمي ساتراپ» و. په شعر، سندرې او داستان کې له کلمو سره لوبې او د نوو ترکیبونو اختراع یې د کار ځانگړتیاوې دي. له حاکم نظام او ټولنیز سیستم سره نه دی جوړ او صریح انتقاد پرې کوي، ځکه خو یې لیکنې په وارو وارو د فرانسې د عدلي سیستم له خوا محکومې شوې دي. له «نظامي گری» کرکه لري او په صراحت سره یې بیانوي. د ویان سندرې او شعرونه (که څه هم د هنري کیفیت له مخې د فرانسې په تدریسي کتابونو کې خپل ځای مومي) تر ۱۹۸۱ پورې یې (چې د فرانسوا میتبران په مشرۍ چېي احزابو حکومت جوړ کړ او د رسنیو فضا یې پرانیسته) د فرانسې

په دولتي او رسمي نادولتي راډیوگانو او تلویزیونونو کې د خپرېدو اجازه نه درلوده.

ویان د ۱۹۶۰ لسيزې د معترضو ځوانانو په منځ کې خورا منلی شخصیت دی.

خبرې ټولې
سل واره شوې
تر ما بهترې.
زه چې ليکمه
دغه سندرې
دا مې خوبېږي
دا مې خوبېږي
دا مې خوبېږي
تاسې در درومئ
خپل نظرونه
چېرته خوندي کړئ

³⁴ د دې شعر د پای ټکي (د فرانسوي متن وروستی کړنښه) یو څه «کراهیت» لري نو په پښتو متن کې (وروستی درې کړنښې) نرم شوي دي.

Tout a été dit cent fois

Tout a été dit cent fois

Et beaucoup mieux que par moi

Aussi quand j'écris des vers

C'est que ça m'amuse

C'est que ça m'amuse

C'est que ça m'amuse et je vous chie au nez.

ژوند د غاښ په شان دی

ژوند د غاښ په شان دی
اول دې ورته پام نه وي
ژوول پرې کوي
بيا ناڅاپه چينجن شي
درد کوي خو ساتل يې غواړي
علاج يې کوي، اندېښنه ورته لري
خو که غواړي چې ريښتيا ترې روغ شي
ايستل يې په کار دي. دژوندانه.

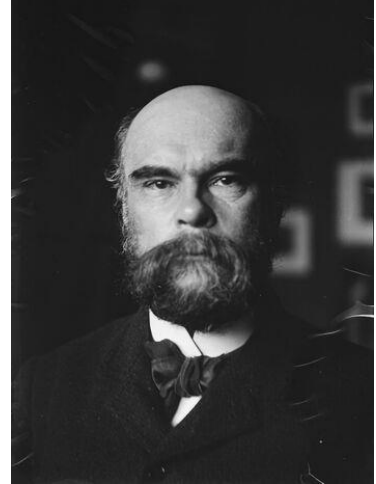
La vie c'est comme une dent
D'abord on n'y a pas pensé
On s'est contenté de mâcher
Et puis ça se gâte soudain
Ca vous fait mal et on y tient
Et on la soigne et les soucis
Et pour qu'on soit vraiment guéri
Il faut vous l'arracher la vie

پول وېرلېن - Paul Verlaine

۱۸۹۶- ۱۸۴۴

فرانسوي شاعر او نقاد، خپله لومړۍ ټولگه په دوه ويشت کلنۍ کې خپره کړه او تود هرکلی يې وشو. د سمبوليست () ادبي خوزبنت سرلاری بلل کېږي. آهنگينه، روانه ژبه، «نیم-تیاره-نیم-رانه» انځورونه، په «نیمه کې» خبره کول، د ښکاره بیان پر ځای په نامستقیم ډول د لوستونکي په فکر کې د مفهوم تداعي کول د وېرلېن د شعر ځانگړتیاوې دي. وېرلېن هڅه کوي چې شعر يې د موسيقي په څېر په يو ناول شوي بيان کې د مخاطب زړه ته لار وکړي.

په ۱۸۹۴ کال کې «د شاعرانو شهزاده» وټاکل شو. دا لقب اې شپاړسمې پېړۍ را په دې خوا په انتخابي ډول هغو شاعرانو ته ورکول کېږي چې تر نورو متفاوت وي.

سمندريزه

له شوره ډک سمندر
د وير خپلې سپورمې
تر ستر گو لاندې
سره رېږدېږي
يو د برېښنا پرک
عجب، تور زړی
په رنې څړيکې
خړ اسمان څيري
د اوبو هره څپه
په توپو غورځي
د ساحل تيږو
سره غږېږي
سره ځلېږي
پاس په اسمان کې
چې توپان ځلي
تالنده څومره
په شرنگ غورېږي

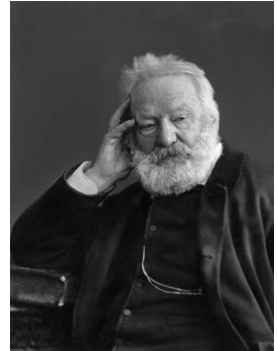
Marine

L'Océan sonore
Palpite sous l'oeil
De la lune en deuil
Et palpite encore,
Tandis qu'un éclair
Brutal et sinistre
Fend le ciel de bistre
D'un long zigzag clair,
Et que chaque lame,
En bonds convulsifs,
Le long des récifs
Va, vient, luit et clame,
Et qu'au firmament,
Où l'ouragan erre,
Rugit le tonnerre
Formidablement.

ویکتور هوگو - Victor Hugo

۱۸۰۲ - ۱۸۸۵

له شاعر او ادبپوه آندری ژید (André Gide ، ۱۸۶۹-۱۹۵۱) څخه و پوښتل شول چې د فرانسې تر ټولو ستر شاعر څوک دی؟ هغه وویل: «له بده مرغه هوگو!». د ژید خبره به یو څه د طنز رنگ لري خو دا ترې جوتېږي چې په فرانسوي ادبیاتو کې هغه څوک هم د هوگو له مقامه انکار نه شي کولای چې نه یې خوښېږي. هوگو لیکوال دی، شهکار ناولونه یې لیکلي دي (بېنویان یې په لسگونو ژبو ته ژباړل شوی)، شعرونه یې لیکلي، د تیاتر له پاره یې نندارې لیکلي دي او په نولسمه پېړۍ کې یې په فرانسه او اروپا کې د ازادۍ غوښتونکو نهضتونو سره ملتیا کړې ده. د اعدام د سزه کلک مخالف و، د عبرت له پاره مجازات ورته داسې ښکارېدل

لکه ټولنه چې له مجرم څخه غچ اخلي، د جنگ پر ضد او د سولې په پلوی یې تر هر ممکن تریبون ځان رساوه. هوگو له خپل هېواد او خپلو خلکو سره مینه درلوده او دا مینه یو طرفه نه وه. دوه میلیونه پارسیان د هوگو په جنازه کې حاضر وو.

ژن وچې ډوډۍ ته ناسته وه³⁵ ...

(1802-1885)

ژن، په توره خونه کې وچې ډوډۍ ته ناسته وه. کوم جرم به یې کړی و. خپل مسوولیت ته مې شاکړه، مجرمې ته - چې گونا یې ثابته وه - ورغلم او په تیاره کې مې، په غلا، د مربا بوتل وروړاندې کړ. د قانون خلاف! ټول هغه کسان چې زما په ښار کې د ټولني د نظم او سوکالی مسوولیت ورپه غاړه و، و قهرېدل. ژن په نرم آواز وویل:

- بیا به گوته په پوزه کې نه ننه باسم، ځان به د پیشو شوکارو ته نه ورکوم.

شا وخوا چغې شوې. دا ماشومه تا پېژني. پوهېږي چې څومره ضعیف او بې غیرته یې. هغه دې ویني چې کله څوک په غوسه شي، ته پټ پټ خاندې. په دې ډول حکومت نه چلېږي. هره شېبه عامه نظم اخلاډېږي. قانون نه شته. دا ماشومه نور حد نه پېژني، ته هر څه له منځه وړې.

ومي ویل:

- د دغو خبرو پر وړاندې بې ځوابه یم. گونا مې منم. تاسې ریښتیا وایاست چې په همدغه ډول مهربانیو ولسونه د تباهی پر لور بیول کېږي. ما هم وچې ډوډۍ ته کښېنوی.

- همدا دې سزا ده. ورته به دې کښېنوو.

ژن په تیاره کې خپلې ښکلې سترگې ما ته راواړولې، د مهربانو موجوداتو په فطري ځواک یې راته ورو وویل:

- خیر دی. زه به مربا دروړم.

³⁵ «د نیکه والي هنر» له کتاب څخه د یو نظم منثوره ژباړه